YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

ŞUBAT-MART-NİSAN 2021 YIL 4 SAYI 26

Ruhsal Eğitim Üzerine-1 *- Ahmet Cemal Gürsoy*

Geleceğe Doğan Çocuklara Karşı Yetişkinler Olarak Nelerden Sorumluyuz?– *Dt. Murat Beytemür*

Enerji Kayıplarımızla - *Dr. Berna Kamacı Gürsoy*

Ahmet Cemal Gürsoy ile Ruhsal Eğitimi Anlamak Üzerine Söyleşi- *Yüksek Şuur*

İçsel Çocuk, Eğitim ve Ruhsallık – *Hande Ersoy*

Eve Dönüş Yolculuğunda Özle Buluşmak –*Klnk. Psk. İpek Örgüt*

Ben Kimim? Varlığımın Hakikati Ne?– *Dt. Hatice Beytemür*

Eğitim Doğa ile Buluşurken – *Serap Özdeniz*

Özler Ülkesi, Birinci Bölüm – *Emre Dalbayrak*

Yarının Yetişkinlerini Yetiştirmek – *Dr. Berna Yahşıman*

SENİN "W" Değerini Bilirim – *Devrim Önel*

Geleceğin Oyunları ile Ruhun İnşası – *Klnk. Psk. Billur Kurt*

Ruhsal Gelişimde Potansiyeli Keşfetmek – *Meral Yazıcı*

Kitap Özeti: Çocukların Unutulan Dili – *Mert Ersoy*

Yolun Anahtarları Yazı Dizisi, Yol-Teslimiyet- Senin İraden Olsun – *Yüksek Şuur*

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ

DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

Ahmet Cemal Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni

Berna Kamacı Gürsoy

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

Avni Onur Sevinç

Berna Kamacı Gürsoy

Hande Ersoy

Merve Ay

Şubat – Mart - Nisan

Sayı: 26

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Çatma Mescit Mah. Akarca Sok. Dış Kapı No: 43
İç Kapı No: 3 Beyoğlu İstanbul
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuur.com

www.yukseksuur.com

Yüksek Şuur'da *yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. .*

İÇİNDEKİLER

3
Bahar Başlangıçları
Yüksek Şuur
4
Ruhsal Eğitim Üzerine
Ahmet Cemal Gürsoy
5
Geleceğe Doğan Çocuklara Karşı Yetişkinler Olarak Nelerden Sorumluyuz?
Dt. Murat Beytemür
6
Enerji Kayıplarımızla
Dr. Berna Kamacı Gürsoy
7
Ahmet Cemal Gürsoy ile Ruhsal Eğitimi Anlamak Üzerine Söyleşi
Yüksek Şuur
9
İçsel Çocuk, eğitim ve ruhsallık
Hande Ersoy
11
Eve Dönüş Yolculuğunda Özle Buluşmak
Klnk. Psk. İpek Örgüt
13
Ben Kimim? Varlığımın Hakikati Ne?
Dt. Hatice Beytemur
14
Eğitim Doğa İle Buluşurken
Serap Özdeniz
17
Özler Ülkesi – Birinci Bölüm
Emre Dalbayrak
20
Yarının Yetişkinlerini Yetiştirme
Dr. Berna Yahşıman
22
SENİN "W" Değerini Bilirim
Devrim Önel
23
Geleceğin Oyunları ile Ruhun İnşası
Klnk. Psk. Billur Kurt
24
Ruhsal Gelişimde Potansiyeli Keşfetmek
Meral Yazıcı
25
Kitap Özeti: Çocukların Unutulan Dili
Mert Ersoy
26
Yolun Anahtarları Yazı Dizisi - Yol-Teslimiyet- Senin İraden Olsun
Yüksek Şuur

Bahar Başlangıçları

Yüksek Şuur

Kışın toprağa, derinlere düşen tohumlar filizlenmeye başladı. Bazılarımız topraklarını sürmeye başladı. Doğa, başlatıcı etkileriyle uyanmak istiyorum mesajını bizlere veriyor.

Doğadan ayrı olmadığımız bir gerçek. Ancak yolun daha ince besinlerini arayanlar hangi doğaya bağlıdır sizce? Yüksek Şuur'un bu sayısında doğa ile insan arasındaki köprüyü çalıştık. Doğal olarak aktı diyebiliriz.

İnsanın hangi doğaya bağlı olduğu, ağırlıklı tesirlerini nereden aldığı onun gelişimiyle de doğrudan alakalı. Buna göre de sorumluluklarımız oluyor ve o sorumluluklar bizi hayatın içinde konumlandırıyor. Belki de en önemlisi ona göre yardım alıyoruz.

Bunu fiziksel hayatta görmek mümkün? Devlet hiyerarşisi içindeki konumları düşünün. Şehrin Valisinin sorumluluklarını ve bu sorumluluklara göre onu destekleyen güçleri düşünün.

Peki, bu analojiyi görünmeyen dünyalar için kullanabilir miyiz?

Yüksek şuur, geleceğe yardım etmeyi hedefler ve bu yardımdan yana olanlarla da ilerler. Buna uygun birçok kişiyle karşılaşır, sohbetler edilir, çaylar içilir ve yola devam edilir. Bir şehirden diğer şehre giden kervanlar gibi.

Bir bakıma hepimiz baharat yolundayız, ancak herkes aynı şehirde değil. Altın şehirlerin efsanesini herkes biliyor mu?

Gelin bu sayıda, efsaneyi biraz daha keşfedelim.

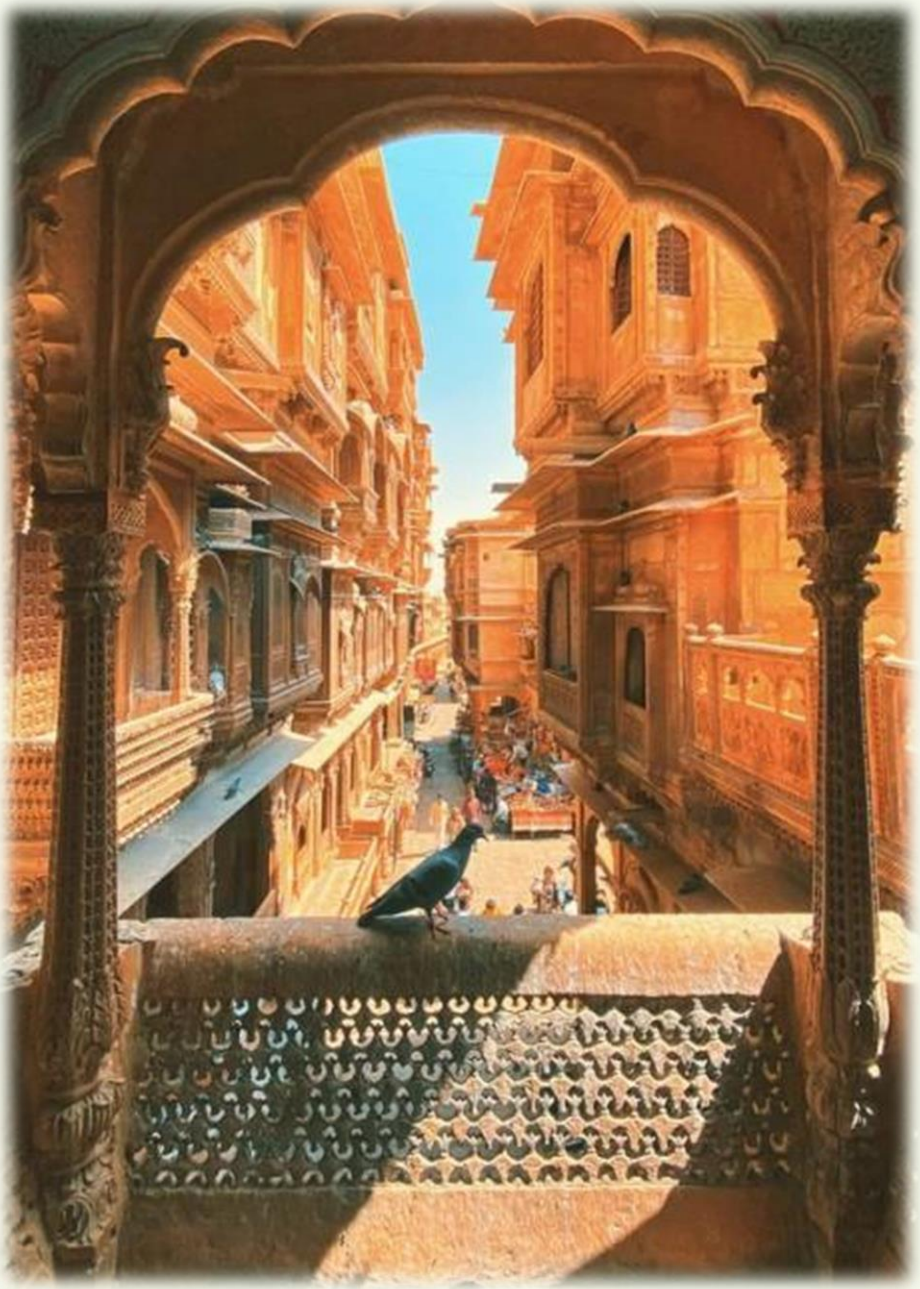

Ruhsal Eğitim Üzerine-1

Ahmet Cemal Gürsoy

Varlık için ilk izlenim oluşturacak kadar materyal toplandığında, ilk şuur faaliyetleri başlamıştır denilebilir. Belki de atom altı parçacık düzeyinde ilk buluşmalar, kesişmeler, itme, çekme yasalarının çalışması ilk eğitim denemelerimiz olmuştur. Madde dünyasında görünür olmak bile ilk adım sayılabilir. Eğitim denen olguyu her zaman hazır alıcı verici muhataplar gibi de algılamayalım. Her şey, her nesne için ilişkili olduğumuz bir süreç vardır. Bu ilkler yaratım sürecinde göreceli sıralara göre işlerini yapmaya devam ederler, dolayısı ile yaratım da sınırsız ve süresizdir.

Bu bağlamda eğitimi subjektif bir başlangıç zamanına dayandıramayız. Süreçlere bağlı yasalar içinde çalışan prensipler, eğitimin doğasını belirler.

Kozmos'a göre şuurlu faaliyetlere dönüşen zeki adımlar, düşüncenin dönüştürücü yapısı, güneş gibi ortak yaşamın oluştuğu ortamların hayat verdiği gezegenlerde kalıcı eğitimlerin başladığı kadim bilgeliğin uygulamalarında, eğitim nasıl ve neyi hedefler diye bakacağız bundan sonra.

Varlık diye başlamıştık; çeşitli şuur kademeleri ve enerji bedenleri ile eğitimi alan varlığın yolculuk yaptığı ruhun, öz ile ilişkisini derin öğrenim çelişkilerini ortaya çıkan ürünlerde görebiliriz. Uygarlık ve teknoloji? Ruhun asıl hedefi yaratımın sürmesi gibi ortaya çıkarken

ikincil sonuçlar maddenin gelişimi, uygarlık, teknoloji gibi sonuçlarla eşzamanlı ilerliyor.

Öz, maddede ifadelendirme ve anlam bütünlüğüne doğru genişlerken bireysel dönüşümler yaratıp, şuurda anlayış hiyerarşisini de beraberinde getiriyor.

Birlikte gelişmek geleceğe hazırlanmak şuurun yaratım hedefi ile uyumlanıyor.

Eğitim, bir çeşit zorunluluk içinde yer alan bireysel anlayışlara ise sorumluluk olarak ekleniyor. Bazı varlıklarda ise yükümlülük alanı haline geliyor.

Yine birçok branşlaşma disiplinlerinde çeşitli yollarla ilerlense de ortak şuur alanımız için tüm varlıksal oluşumlar birlikte çalışıyor. Felsefeden, psikolojiye bilimsel tüm metodolojiler güzeli, iyiyi, sanatsal olanı ortaya koyarken öz için ruhsal dünyaya sınırsız bilgi yaratmaya devam ediyorlar.

Kişisel sorumluluğumuz an içinde bize düşen izlenim taneciklerini ilgili kanallara yönlendirmek ve yine onların aracılığı ile yaratıma katkıda bulunarak, aramızda an ile ayrılık kalmamasını sağlamak olmalı. Işıkla simgeleşen şuur paylaşımlarında olumlu, ılımlı barışçıl tavırlar eğitimin hammaddesi olan bilgi taneciklerı yaşamayı, gelecek yaratan anları bir araya getiriyor. Hayat, bize birlikte ruha hizmet ettiğimiz eğitmenlik süreçlerini öğretiyor.

Güneş gibi yeni varlıklara hayat verecek yaratıcı düşünce süreçleri ile birlikte kozmosun eğitim fikirleri olmaya devam edelim.

Geleceğe Doğan Çocuklara Karşı Yetişkinler Olarak Nelerden Sorumluyuz?

Dt. Murat Beytemür

Çocuk babasının babasıdır.

Çocuklarımızın geleceğimize doğduğunu kabul ederiz; lineer zamanı bırakıp bunu şuurda bir mekan tutmak olarak kabul edersek, atalarımızda geçmişimizde kalan soluk bir çizgiden ibaret değildir.

Büyükanne, büyükbaba, anne, baba, oğul, kız döngüsünde aslolan şeyin bir fikrin tamamlanması olduğunu düşünelim. Atalarımız bu şuursal yaşam çabasında işlerinin bir kısmını tamamlar, ancak büyük bir kısmını bize bırakırlar. Soyumuzu toplum adına yaşadığımızı sanırız oysa tamamlayacağımız bir yüksek fikir, bir yüksek şuur seviyesi adına yaşarız.

Bu yaşama biz de bir çocuk olarak başlarız, bir yanımızda eksik yarım kalmış işler, bir yanımızda ruhumuzun ihtiyaçları ve hedefler. Geleceğimizi oluşturacak olan çocuklarımızla ilişkilerimiz o günlerden itibaren şekillenir ve gelecekte oluşacak çocuklarımızın ihtiyaç ve hedefleri bizde anne ve baba fikrini şekillendirmeye başlar.

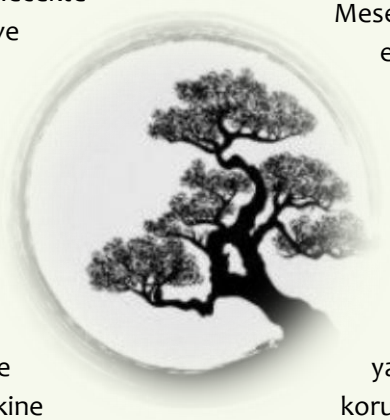

Eğer çocuğumuzla ilgili her şeyi sadece iç dünyamızın ağırlık merkezi içinde tutarak yaparsak çocuğumuz bizim için gerekli şuur maddelerini yukarı iten pasif güç olur, ebeveynliğimizi bu şekilde kullanabilir sorumluluk sahibi bir yetişkine dönüşebiliriz.

Eğer çocuğumuz dış dünyamızın ağırlık merkezinde kalırsa onu gerçek anlamda sevemeyiz. Çünkü bu anlayışla onun hayatımızdan daha fazlasına mal olduğu anlayışına düşeriz. Bir anne çocuğu için hayatını verecek dahi olsa, bu çocuk sorumluluk çağına geldiğinde ihtiyacı olanı karşılayacağı anlamına gelmiyor. Annelik içgüdüsü gereği kişi normalde çocuğunu dışsal ağırlık merkezi yapar. Kişinin çocuğunu gerçek anlamda sevebilmesi için ondan kendine ait olanı alması gerekir. Bunun ardından çocuk kendi iç dünyasını kendi ağırlık merkezini yaratmaya itilir. Bu da onu gerçek hayata hazırlar; yani çocuk hayat kalıplarının bize dayattığı hayatı değil, ruhsal ihtiyaçlarını yaşamaya başlar ki bu anlamda çocuk bize gerçek ruhsal, ihtiyaç ve sorumluluklarımızın ne olduğunu öğretir. Adeta bizim anne ve babamız olur. Bu noktaya gelene kadar bizim yetişkin olarak sorumluluklarımız nelerdir?

Tüm izlenimlerimizi kişiliğimizden değil özümüzden yansıtmaya gayret etmeliyiz. İzlenimler özümüzden yansımaya başladığında atalarımızın yarım kalan işlerini bitirip onları onurlandırırız. Elbette hayat içinde barınabilmek için kişilikler oluşturacağız, fakat bunu kristalleştirmeye gerek yok, kişiliğimizi oluşturan izlenimleri yanlış ağırlık merkezlerine yöneltmediğimizde izlenimler özün sağlıklı gelişimi için gerekli malzemeleri sağlar. Ancak biz hayatı ağırlık merkezi olarak aldığımızda çocuklarımızda sahte bir duygusal merkez oluşturacak ebeveyn kalıpları içine gireriz. Bu noktada düşünce merkezinin gelişimini sekteye uğratırız. Dolayısıyla izlenimlerin özden kişiliğe doğru farklılaştırılması girişimi çökmeye başlar.

Mesela beş yaş civarında bir çocuğa bunu engellemek için nasıl bir şok verilebilir? Bir tehdit anlayışı oluşturmadan sevgi ve anlayış içinde onlara yapmacık değil, gerçek sorumluluklar vererek yemek yaptırmak, ev işlerinde yardım istemek, hatta para kazanmayı öğretmek gibi. Bunun tam aksine bu yaşlarda çocukları dış dünyaya karşı bir koruma ve yalıtma endişesi bahanesiyle çocuğumuzla aramızda sahte bir duygusal ilişki ağı kuruyoruz. Sorumluluklara ortak olmayı öğrenmiş, kendi temel ihtiyaçlarını yerine getiren çocuklar yerine sürekli isteyen, sürekli duygusal tepkiler veren bir çocuk şekillenmeye başlıyor.

Ebeveynler olarak öğrettiğimizi sanırız, oysa bir çocuğu eğitmek için önce büyükanne ve büyükbabaları eğitmek gerekir. Varlığı doğrudan değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yoktur. Varlık ancak sorumluluk ve yükümlülük almayı öğrendiğinde değişmeye başlar.

Yeterince cesur olduğumuzda biz çocuklarımıza inanç, sevgi ve umudu verebiliriz. Bu değerler hem atalarımızın hem bizim hem çocuklarımızın keşfedeceği şeylerdir.

Enerji Kayıplarımızla

Dr.Berna Kamacı Gürsoy

Bu halimizle devamlı enerji kaybeden insanlar olarak yanlış yere düşen izlenimlerimiz hayatın üzüntü, kırgınlık, umutsuzluk gibi düşüşleri ve haz, heyecan, cezbe gibi çıkışlarıyla özdeşleşmelerimizde kendini gösteriyor.

İniş ve çıkışların doğal olduğunun, yola ait olduğunun ve nasıl çalışılması gerektiğinin bilgisine sahip değiliz çünkü bu ve benzeri bilgiler bize öğretilmedi. Koşullar ne olursa olsun kendimizi yeniden doğurma gücünü ve esnekliğini çağıran, bizi en çok kendimizden bağımsız hale getiren özgürleştirici modellere ihtiyacımız var.

Kaldı ki bilmek de yeterli olmuyor, deneyimleyerek özümsemek gerekiyor. Gözlerimizi yeniye açabilmek ise eskiyi bırakmakla, kendimize ve dünyaya ait fikir ve anlayışlarımızın değişmesi ile mümkün. Enerji kayıplarımıza rağmen toplanma zamanı... Hayatın otomatizmalarına dur deme ve bilmediklerimizle genişleme zamanı...

Bulunduğumuz yerde ve ötesinde kendimizi yeniden doğuracak içsel güç ve potansiyelimize ulaşmak için neye ihtiyacımız var? Sorular, soruldukları zamanın ve mekanın cevaplarını taşırlar. Biz nereye ve hangi zamana soru soruyoruz? Dünyaya mı, ruha mı? Geçmişe mi, geleceğe mi? İnsanın beden ve zihnin ötesinde bir bağlantı olduğuna dair bütüncül yaklaşımlar olmadan yarım kalmaya ve enerji kaybetmeye devam edeceğiz.

İNSAN RUHA AİT OLANI DÜNYADAN ALMALI ve BÖYLECE OBJEKTİF OLARAK HAYATA KATACAKLARINI KATMALI. İkilik dünyasında sarkaçla öğrendiğimizi kendimize tekrar tekrar hatırlatmalı... Her iki ucu da anın içinde terk etmekte mahir, hızlı, güvende olmalı... Bunu tam da şimdi yapmalı...

Geçmişte nasıl eğitimler aldıysak ya da alamadıysak hepsi bizi şu an olduğumuz kişi haline getirdi. Tüm izlenimler illa ki iyiliğe dönmeye eğilimli. Öz ve kişiliğin gelişmesi ve ilişkisine dair bilgi ve becerilerimizle kaynağa doğru yoldayken pek çok şeyi farklı yapabilir, şimdide yeni bir insan olabiliriz...

Şimdi değişirse gelecek ve geçmiş değişir.

Ahmet Cemal Gürsoy ile Ruhsal Eğitimi Anlamak Üzerine Söyleşi

Yüksek Şuur

Günümüzde daha çok ihtiyaç haline dönüşen ruhsal eğitim konusunda Yüksek Şuur Bilimleri Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Cemal Gürsoy ile kısa, net ve öz bir söyleşi gerçekleştirdik.

Siz uzun yıllardır insan varlığının gelişimi ve dönüşümü için hizmet veriyorsunuz. İnsanlık için hayatını adamış bir eğitmensiniz. Pek çok öğrenci yetiştirdiniz ve yetiştirmeye devam ediyorsunuz. Biliyoruz ki Kendini Bilmek çalışmaları kaynağını ezoterik öğretiden alıyor. Ezoterizm ve kadim bilgiler dünya tarihi kadar eski. Siz hem geleneklere çok bağlı hem de her zaman kendini yenileyen bir ekolün temsilcisisiniz. Bu farklılıkları eğitimlerinizde nasıl birleştiriyorsunuz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Öncelikle teşekkürler. Aslında insan kendini yenileyen ve yeniliği de sürekli önüne malzeme olarak alabilen bir varlık. Öğrenme kapasitesinde bir sınırsızlık var, bu sadece insanın beyin kapasitesiyle ilgili değil. İnsan şuur kapasitesiyle sınırsızlığı bünyesinde barındıran bir varlıktır. Beyin kapasitesiyle alabileceklerimizin sınırı belki bir ömre sığamayabilir ama şuur sınırsız bir depolama, sınırsız bir arşiv kaynağıdır. Bir çeşit kolektif bilginin, kolektif var oluşun kendisi. Dolayısıyla o enerji sürekli yeni malzeme üretiyor ve bunu da kalpten hissetmek inisiyelerin, öğretmenlerin, tüm kendini bilme ekolünün takipçilerinin yolu oluyor ve olmalı da.

Ruhsal konularda eğitmenlik kuşkusuz görünenin ötesinde daha yüksek bir iradeyle çalışan bir sistem. Günümüzde eminiz ki kapınızı çalan farkındalık seviyeleri çok farklı öğrencileriniz oluyordur. Siz hepsine birden hitap edip herkesin içinden kendi varlıksal ihtiyacını alabildiği dersler veriyorsunuz. Bu kadar geniş yelpazedeki öğrencileri bir arada yetiştirebilmenizdeki ustalığa dair, takipçileriniz için neler söyleyebilirsiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Eğer yolunu bir şekilde bizim şu an içinde bulunduğumuz yapıya doğru çevirmiş, Yüksek Şuur'un saflarına doğru çevirmiş ve kesişmelerde bunu isteyen bir varlık olduğunda onu geri çevirmek asla söz konusu olamaz. O bizimle tanışmışsa, bir anlamda sorumluluk alanıma dahil olmuş demektir. Onun ihtiyacı şu an belki benim cevaplarımın içinde olmayabilir ama onunla ilgili çalışmam gerektiği bana söylenmiştir. Bunu yerine getirmem gereklidir. Bu içsel bir hissiyattır, içsel bir sorumluluktur. Şu an ne kadar değişik çevreden gelenler olursa olsun, büyük bir kontrast art niyet olmadığı sürece her öğrenciyle mutlaka vakit geçirip, onların şifalanmalarına aracı olmak isterim. Ömrüm yettiğince bunu sağlamaya çalıştım ve çalışacağım..

Öğretiyi aktarma sürecindeki öğretmenlik deneyimleriniz sırasında kuşkusuz yüzlerce öğrenciyle karşılaştınız. Bu konudaki gözlemlerinizi paylaşabilir misiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Evet, çok sınırlarda yaşayan insanlarla da karşılaştım, hayatını sona erdirmek isteyen ya da tüm umudunu yitirmiş karanlıklar içinde kaybolmuş insanlarla da karşılaştım. Onlar için, her zaman herkes için fırsat vardır. Herkes için son bir deneme şansı vardır. Bu kendim için ve başkaları için de geçerlidir. Dolayısıyla denemekteki ilke şudur, ***"Yeterli hiç bir zaman yeterli değildir."*** Bu sonucu yaratana kadar denemek benim vazgeçilmez bir sorumluluğumdur.

Öğrencilikte sürdürülebilir bir anlayış geliştirmek isteyen yeni yolculara neler önerirsiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Bence daha önceden sahip oldukları bilgileri bir süreliğine askıya almaları belki tamamen yeniden doğmuşçasına, hiç bir şey öğrenmemişçesine, sanki alfabeyi okumayı, yazmayı yeni öğreniyormuşçasına başlamalarında fayda var çünkü önyargı ve beklenti sonuçları çok ama çok hızlı değiştiriyor. Sürdürülebilir olmak için sadece kendi hedeflerinde neyi yapmak istedikleri ile ilgili temiz bir niyeti canlı tutarsa geri kalan kendiliğinden o an seçilir ve bu bir gelecek olur.

İnsan varlığının doğasını yeniden keşfetmesi yolculuğu tarih boyunca pek çok okul aracılığı ile gerçekleşti. Bunlar arasında Mısır, Yunan, Anadolu inisiyasyon okulları ilk akla gelenler. Bu gün bu bilgiyle buluşmak isteyen öğrenciler için "Hayata Dair Okumalar" adı altında yeni bir giriş kapısı açtınız. Bu eğitim modelinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Hayata Dair Okumalar insanlara şu an bulundukları zaman enerjisiyle ilgili bir seçim olasılığı yaratmakla ilgili bir deneme, bir çeşit son tabeladır. Kendimiz için deneyeceğimiz son tabeladan önce içsel samimiyetimiz için bir kalkışma. Hayata Dair Okumalar'ın genel doğrusu seçim olasılıkları. Neyi seçiyorsak, o bizim kaderimiz olur. Neyin üzerinde yoğunlaşıyorsak o bize yol olur. Burada herhangi bir genel kitle seçimi yoktur. Yine kozmosun kendi seçimleriyle yolu bize düşen ama giderek algoritma olarak kendi doğrularını yaratacak bir matematiksel niceliğe ulaşmasıdır benim hedefim. Milyonlarca kişiyi aynı anda eğitemeyebilirim ama insanlara doğru şeyleri söyleyen diğer kişilerle bir irtibat kurduğumuzda, bir kanal olduğumuzda, bu hem enerjetik, hem astral, hem tinsel, hem de manevi alanda bir dalga şeklinde yayılabilir bu bilgi. Bundan dolayı seçim olasılıklarını çok önemsiyorum.

Bu konularda çalışmak ve kendini geliştirmek isteyen pek çok istekli varlığın, doğru yolu ve okulu bulamayıp tehlikeli oluşumlara karşılaştıklarını biliyoruz. Bu noktada yolu arayanlara neler söyler, neler önerebilirsiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Asla vazgeçmemek ve kendindeki arayış hızını yeterli görmemek. Bu anlamda perdeyi hiç düşürmemek diyebilirim.
Umudu geleceğin kendisi kılarsanız, bu asla tükenmeyen bir yolculuk haline gelir.
Bunun adı bir çeşit sevginin sınırsız kalmasıyla ilgili bir seçim yaratmaktır. Sınırsız bir sevgide öğrenmekle ilgili, başlamakla ilgili, yolla ilgili sürekli değişen bir umut skalası yaratabilirsiniz. Bunun şu an dünya için bir kurtuluş olduğunu düşünüyorum. Bu gezegende şuurluluk seviyesinin bunu aradığını ve bununla ilgili cevaplar ürettiğini düşünüyorum.

Son olarak siz neler eklemek istersiniz?

Ahmet Cemal Gürsoy: Yüksek Şuur gerçekten adı gibi bir platform. Yüksek şuura doğru gitmek isteyen herkesle, her şeyle bir düzlem içinde buluşabiliriz. Hiç bir doğruyu dayatma olarak kimsenin önüne koymamak bizim felsefi ilkelerimizden biridir. Bunu yaparken başkalarının da doğrularını bize dayatmamalarını önceliklerimiz arasında görürüz.
Dürüstlük ilkesi, yeryüzünde ve tinsel dünyada çalışır. Bizimle yol almak gelişmek isteyen herkesten öncelikle dilek ve niyetlerinin dürüst olup olmadığıyla ilgili taramalarda saf ve berrak olmalarını dileriz.
Eğer bu görünüyorsa bundan sonraki her şey halledilebilir, başarılabilir ve böylece yol alınabilir.

Okuyucularımız ve Yüksek Şuur Dergi adına teşekkür ederiz.

Ahmet Cemal Gürsoy: Sorular çok yerinde ve herkesin bilmesi gereken yerlerden düzenlenip oluşturulmuş güzel sorular, ben teşekkür ederim. Bu söyleşi, birçok insan için güzel parlak fikirler, yaratıcı, ilham verici sözcükler olabilir.

İçsel Çocuk.. Eğitim.. Ruhsallık..

Hande Ersoy

Şamanik eğitimlerin bir aşamasında
Sıra gelmişti
İçsel çocukla buluşmaya...
Daha önce de karşılaşmıştık kendiyle ama
Bu defa sanki bir başka...

Kendini iyileştirir
Yaralı şifacı ilkin,
Derman olmak için
Bir başkasına...

Katman katman
Gizlenmişliklerden oluşmuşuz
Her dem bir dünya
Her dünyada
Gizli bir ben
Her bende bir çocuk
İçrek, yalnız, yaralı...

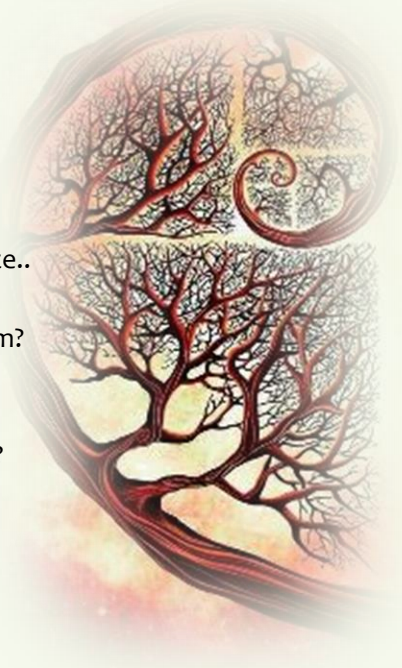

Tuttum elinden
Gelmek istemedi önce..
Güvenmek istedi
Onu koruyabilir miyim?
Bilmek istedi
Yarasını gösterirse
Arkamı döner miyim?
Yoksa
Bir de ben vurup
Kaçar gider miyim?
Görmek istedi...

Umutsuzluk
Çaresizlik
Yalnızlık
Umursamazlık
Korku
Değersizlik
Suçluluk
Kol kola girmiş
Sarmışlar etrafını...
Tüm bu negatif duygular
Olmuşlar kalın bir duvar
Geçmek zor mu?
Çok zor
Geçmek kolay mı?
Çok kolay
Her şey anın içinde
Verdiğin kararda saklı...

"İçsel çocuk" ne çok duyduk bu kavramı.. Hatta geçmiş konferanslarımdan biri bu konu üzerineydi. Ne çok söyledik, ne çok dinledik, ne çok çalıştık üzerine. Kim bilir kaç farklı teknik vardır, içsel çocukla çalışmakla ilgili... Nedir bu çocuğu bu kadar özel bu kadar gizemli yapan şey...

Bu dünyada nefes aldığımız ilk an, gerçek varoluşumuzdan bir adım öteye geçiyoruz. Bilge olan, yaşamlar boyu bizimle olan tüm birikim, donanım, yetenek ne varsa arkamızda bırakıp, bu yaşamda çözmeyi hedeflediğimiz biricik bir nedene uygun olanları, artısıyla eksisiyle, yanımıza alıp geliyoruz. Son derece kısıtlı, sınırlı, dar bir şuurla... ve sil baştan her şeyi bu dünya gezegeni kurallarıyla yeni baştan öğrenmeye çalışıyoruz. Annemizden öğreniyoruz, çevremizden, öğreniyoruz. Acıkınca midemizde tuhaf duyumlar oluşuyor, ağlamayı öğreniyoruz, ağlıyoruz annemiz karnımızı doyuruyor, bu şekilde doyabileceğimizi öğreniyoruz. Dünyayı, kurallarını öğreniyoruz. İnsan olmayı öğreniyoruz. Ayağa kalkmayı, yürümeyi, konuşmayı, yazmayı, matematiği, dili, doğayı öğreniyoruz. Bir tek kendimiz olmayı öğrenemiyoruz...

Her bir dışarıdan aldığımız eğitim bizi bizden uzaklaştıran ve bu yabancısı olduğumuz dünyaya alışmamızı sağlan yeni katmanlar oluşturuyor. Sonra bunlara kişilik diyoruz. Eğitilirken, daha çok unutuyoruz, daha çok yabancılaşıyoruz kendimize. Dış dünyada var olmaya yarayacak, hayatta kalmamıza yarayacak donanımları, tavırları, içsel tutumları benimsiyoruz. Tam da oralarda bir yerlerde öncesi ve kendini hatırlayan içsel varoluşumuzla ilişkideki o içimizdeki çocukla ilişkimiz de kopmaya başlıyor. Biz dışsal bir yaşamda eğitilip büyürken, gerçek bilge parçamız, çocuk yaşta bizden gittikçe uzaklaşmaya başlıyor. Tıpkı Michelangelo'nun yaratım tablosundaki o sihirli parmak uzanışındaki gibi bir hisle kendi kendimizden kopuyoruz.

Bu kopuş süreci acısı içinde saklı bir kayboluş, bir yalnızlık, içsel bir tamamlanmamışlık hissiyle içimizde büyüyor. Bizler yetişkin oluyoruz, hatta belki kendi çocuklarımız oluyor ama o eksiklik hissi hiç bitmiyor. Bize hedef gösterilen iyi yaşamlara ulaşıyoruz belki ama içimizde bir yara kanamaya devam ediyor.

Bir yanı acıklı bir hikaye gibi dursa da bir yanı da dünya gezegeninin gerçekliği olarak karşımıza çıkıyor. İşte tam da ruhsallık dediğimiz gerçek yaşamla olan ilişkinin sınırındayız şimdi. Bizler bu kopuşu yaşadıktan sonra, geriye dönüp çeşitli tekniklerle kendimizi şifalandırmayı, içsel çocuğumuzla buluşmayı, kendimizi hatırlamayı öğreniyoruz. Kendi bütünselliğimizi yeniden canlandırmaya çalışıyoruz. Öte yandan bu kopuşun yaşanmaması bir seçenek olabilir miydi?

Evet, elbette olabilirdi eğer kendileri de bu kopuştan korunmuş ya da yeniden hatırlamış ebeveynlerimiz olsaydı... Çocukluktan yetişkinliğe gelişim evrelerini bilen, fiziksel gelişiminde, duygusal eğitiminde, mental alanlarında zamanına uygun yaklaşımlarla çocuğun gelişimini destekleyen modellerle yetiştirilseydik...

Yine de bizi biz yapan her şey, bugüne kadar her nasıl geldiysek, bunun bizim varlıksal seçimimiz olduğunu bilerek şükredebilmek, bir çeşit alçakgönüllülük işin aslı. Ve bugün her kimsek, kendimizi her nasıl kabul ediyorsak bu muhakkak ki varlıksal gelişimimiz için en ideal olanı. Tam da burada durup, bunun gerçekten yeterli olup olmadığına bakmak şu an bizim kendi sorumluluğumuz. Eğer ki bu edinilmiş kişilik bize yeterli geliyorsa, dünya işlerine geri dönmenin tam zamanı şimdi. Yok, özsel olanı arıyorsak yolun belki de yeni başındayızdır.

Pek çok alternatif ve bütüncül eğitim modeli mevcut. Bunlar başka bir yazının konusu ama bize düşen sorumluluk işin neresinde? Eğer bir şekilde kendi içsel çocuğumuzla karşılaşmışsak ve onu da kendi yolculuğumuzun bir parçası kılabilmişsek ne mutlu bize. Yolu yolculuklarda öğrenmenin sırrı, yürümeyi bırakmadan, hem kendi bütünlüğümüze adım adım yaklaşırken hem de başkalarına ilham olmaya çalışmak, gelecek nesiller için neyi daha iyi yapabiliriz sorularını sormak bugünün görevi belki de. Kesilen her ağaçta akan bir damla gözyaşı, kuruyan her derede içimizde bir çatlak hissediyorsak, yüzleri gülen ama içleri kan ağlayan insanlara bakıp yüreğimiz burkuluyorsa biz şimdi ne yapabiliriz? Günümüz gerçeklerine göre iyi yetiştirildik evet, oysa dünya anne bize kucak açarken sunmayı vaat ettiği realite bu muydu gerçekten de. O bizi tüm doğa güçleriyle, tüm yer altı ve yer üstü zenginlikleriyle, özleriyle, elemantelleriyle, doğa güçleriyle karşılamaya çok hazırdı. Biz insanoğlu bu gerçekliği nerede nasıl unuttuk... Bu bütünselliğe arkamızı ne zaman döndük... Ve asıl soru bütün bunları şimdi nasıl hatırlayacağız ve hatırlatacağız?

İçsel çocuğumuzu, bizden bilge olan parçamızı hatırlamak için atacağımız her adım bizi bu daha geniş şuurlu doğal yaşama yaklaştıracaktır. Onun bilgeliğini, çocuk saflığını yanımıza alıp devam etme zamanıdır şimdi. Gerçek varoluşumuz olan ruhsal parçalarımıza daha duyarlı, onların şuurlarıyla bütünleşmiş bir genişliğin, daha yüksek bir şuurun olduğu farkındalığıyla ilerleme zamanı. Kendi gerçeğimize uyanma, geleceği yeni nesiller için güvenli kılma zamanı... İnsanlık ailesi olarak gerçek yüksek şuurla buluşmaya birlikte adım atma zamanı...

Eve Dönüş Yolculuğunda Özle Buluşmak

Klnk. Psk. İpek Örgüt

Bu, içimizdeki kayıp çocuğun eve dönüş yolculuğu, başka bir deyişle özümüze kavuşma öykümüz çünkü ancak bu yolculuğu gerçekleştirdiğimizde kendimiz olabiliriz.

Beni gör, beni duy, beni beğen, beni koru, beni bırakma… Bunlar çocukluk öykümüzdeki bir çok ihtiyacımızdan sadece birkaçı. Bu ihtiyaçlarımızın duyulması, dikkate alınması ve karşılanması döngüsü yaşama ve ötekine dair güvenimizin temelini oluşturuyor. Anın ihtiyacını karşılayabildiğimiz bir geçmiş, geleceği de şekillendiriyor. Tabii ki her çocukluk karşılanan ihtiyaçlar kadar karşılanamayan ihtiyaçlarla da dolu. Öykümüzde yarım kalmış, tamamlanamamış olanlar ne kadar varoluşumuzla şekillenmişse de gelecekte 'ben' diyeceklerimizin de belirleyicisi oluyorlar.

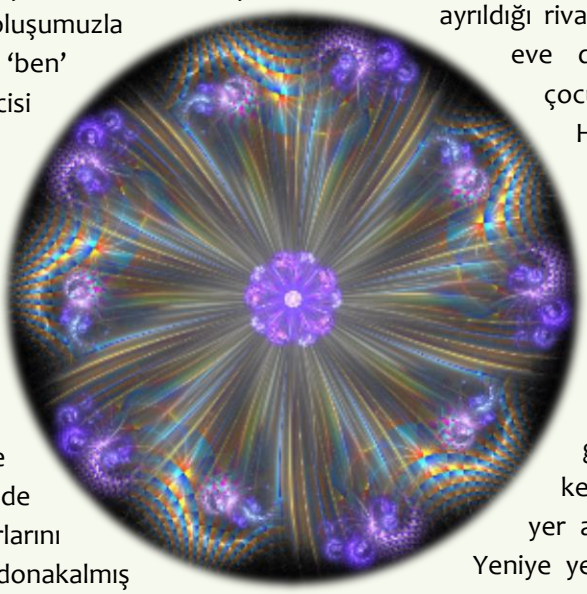

Kendini bilme yolculuğunda anın içinde dur diyebildiğimizde bizdeki bizden içeri olanlarla karşılaşıyoruz. Bu belki kendini yargılayan, içsel güvenine şiddet uygulayan bir ben olabilir. Geçmişte yargılanarak utancı bedeninde deneyimlemiş biri. Ya da kararlarını veremeyen, kararsızlık içinde donakalmış bir ben. Kendi bireyselliğini keşfetme sürecinde attığı adımlarda ürkütülmüş biri. Belki duyguları donmuş, mantığı kutsayarak yaşayan bir ben. Duyguları görülmemiş ve hatta değersizleştirilmiş biri. İlişkilerde sıkışmış hisseden, bağımsız olmayı hedef edinmiş bir ben de görünür bazen. Yakınlığın güvensiz olduğu deneyimlerden geçmiş bir ben olabilir bu.

Beden duygularımızın evi. Geçmişte yaşanan korku, yoksunluk, acı gibi negatif olarak adlandırılan duygular bedende kayıtlıdır. Kayıtlı çünkü zor bir ana ait izlenim üç merkeze de uğramadan geçmiş ve hatırlanmayı beklemekte. Ebeveyninden şefkati deneyimlemeye ihtiyacı olan bir çocuğun, zorbalığı deneyimlediği anda kendini savunmaya hazırlanan bedeni ile savunamayacak kadar küçük olma gerçeği arasında sıkışan bir enerjidir bedende kayıtlı olan. Anın ihtiyacı pas geçtiğinde artık bir ömür boyu kendini koruma itkisi ve şefkat alma beklentisi döngüleşir. Bu izlenimin özlemiyle aynı öyküyü tekrar eden bir yaşam sürmek kaçınılmaz olur. Sevgi yoksunluğu, terkedilme korkusu, yeterli olamamaktan ötürü utanç gibi duyguların acısı bedende o kadar yoğun hissedilir ki acıdan kaçmak adına içsel mekanizmalar gelişmeye başlar. Geçmişte kayıtlanmış negatif duyguyu tekrar deneyimlememek adına nice benler kabuklaşabiliyor bu süreçte. Bu bir anlamda travmatize olan parçalarımızdan kopmak aslında. Şamanik uygulamalarda ise bu durum "ruh kaybı" olarak ifade ediliyor. Kişi kendisine fazla gelen bir şey yaşadığında ruhunun bir parçasının bedenden ayrıldığı rivayet edilir. Bu yoksa içimizde eve dönüş özlemi çeken kayıp çocuk mu?

Hayal kırıklığı, güvensiz yakınlık, aşağılanma, duygusal mesafe geçmişte deneyimlenmiş ise bugün artık bu tehditler baki olmasa da verdiği acının kaydı bizimle canlılığını sürdürebiliyor. Bu sebeple güncel yaşamımızda eski olan kendini tekrar ederken, yeniye yer açma ihtimali çok uzaklarda. Yeniye yer açacak olan güven henüz oluşmamış durumda. Acıdan uzak tutan benliklerimiz, hatırlama anlarının verdiği içsel tat ile aramıza mesafe koyuyorlar. Hayatta bize kaynak olacak, adeta bir besin gibi besleyen, anın içine deneyimlenebilecek yüksek duyguların deneyimlenmesi ihtimalini ıskalatıyorlar. Mesela büyürken yalnız bırakılmış hissetmek ileride ancak diğerlerini memnun ederek yalnız olmaktan kendimizi koruyacağımız inancına dönüşebiliyor ve başkaları ile özden ilişki kurmanın yolunu öğrenemiyoruz. Özün ihtiyaçları duyulamaz, özün yolu görülemez oluyor.

Öfke, üzüntü, utanç bedeninde yoğunlaştığında bu duyguların sakinleştirilmeye ihtiyaç duyan bir çocuğun duyguları olduğunu düşünmek kulağa nasıl geliyor? Belki o zaman geçmişin pas geçilmiş izlenimlerine biraz yakınlaşmak mümkün olur mu?

Kendimizi gözlemlerken bizi zorlayan duyguların köklerini geçmişte aramak belki kendini hatırlama adına yeni bir kapı açar.

Peki geçmişin anlarında dolaşırken kendini sakinleştirmekte zorladığın anılarında bu desteği verebilecek, nötr kalıp şefkatli bir alan sunan bir yetişkinin varlığını yanında hayal ettiğinde, bugün sende neler değişiyor? Eksik olanı tamamlamak bugün özünle olan bağlantını nasıl etkiliyor?

Her çocuğun ihtiyacı olan nötr kalabilen, yaşanan her duygu ve ifadeye alan tanıyabilecek bir öteki. O ötekinin varlığında özümüz ve özümüz ile olan bağlantımızın formu şekilleniyor. Eğer güvensiz bir alan tanınmışsa sevgi, neşe, merhamet gibi dönüştürücü duyguları doğurmak ve çoğaltmak zorlaşıyor. Oysa yaşanan deneyime şefkatli ve güven dolu bir yerden alan tanıyanın şahitliğinde dönüşmek mümkün. Bu şahitlik çocukken bir ebeveyn ile deneyimlenebilir, her deneyimin bir seçim olduğunu fark edip seçimler yolunda yürüme kararı aldığımızda ise bir yol gösteren ve anlayış çemberi oluşturan bir grup ile olabilir. Kendi ruhsallığını keşfetme sürecinde öteki ile her kesişme, her temas bir eğitim. Bu eğitime açılmak ve kaybolan çocuğun eve dönüşünde kendimizle buluşmak için istek, çaba yolumuzda yakıtımız olsun.

Ben Kimim? Varlığımın Hakikati Ne?

Dt. Hatice Beytemür

Neredeyse yapılmış tüm araştırmalar, üretilmiş felsefi düşünceler, edebiyat eserleri, sanatsal çalışmalar tek bir şeyin cevabını arar: "Varlığımız"

Hayatlarımızı kavrama fikri bizi duygularımızın da ötesinde var olduğumuza, boyutların ötesinde boyutlar olduğuna ve bizden daha yüksek bir iradenin varlığı anlayışına götürür.

Kendini bilme çalışmasıyla, büyük zamanda her şeyin yaratılmış olduğu, yok olmuş gitmiş dediğimiz şeylerin bu büyük zaman içinde var olduğu, ancak hayatlarımızın onun küçük bir bölümünde genişleyip uzadığını fark etmeye başlarız. Olağan zihnimizin bunu kabul etmediğini fark ederiz. Amaç, bu çalışmalar aracılığı ile daha geniş bir zamanda yaşamaya dair anlayış genişlemesi yaşamaktır.

Sadece bedenden ibaret olmayıp, ruh varlıkları olduğumuzu hatırlamak, kendi varlığımızla, içimizdeki çocukla yeniden bağ kurmaktır.

Yanıt verdiğimiz her olayın bir arka planı olduğuna inanmak ve kendi içimizdeki birliği deneyimlemek, varlığımızın evrenle olan bağlantısını fark etmek, hayatımızda onun işaretlerini ve eşzamanlılıklarını yaşamaya başlamaktır. Bilgimizi ve anlayışımızı geliştirerek yüksek tesirlere bağlanabilmek, yeni bir anlayış, yeni bir düşünce şekli geliştirmektir.

Sıradan günlük hayatlarımızda her şey adeta bir sis perdesinin arkasında gibidir. Olayları perdenin arkasından görebildiğimiz kadar anlayabiliriz. Kendi karanlığımızı, gölge taraflarımızı göremeyiz.

Kendini bilme çalışmaları ile içimizde yardım isteyen, gizlediğimiz gölgelerimizin dönüşümü gerçekleşir. Grup içerisinde eksik parçalarımızı görüp, bir hayat içerisinde alabileceklerimizi fark edip gerçeğe doğru yürümeye başlarız.

En önemlisi de tüm bu çalışmalarda amaç, her şeyin içindeki sevgiyi görebilmektir. Bencilliğimizi aşmak, çevremizdeki insanlarla yargı oluşturmadan karşılaşmayı deneyimlemektir.

Tüm bunlar kendimizle ilgili şaşırtıcı gerçeklerle bizi karşılaştırabilir. Yani insanın kendi zevki ya da acısı başka şeyleri değil, kendisi ile ilgili bir şeyi öğrenmesine yol açabilir. Nasıl ki bir göz, bir şey gördüğünde kendisi eylemde bulunmaz ve bunu ellere bırakırsa, kendini bilme çalışması yapan da, ruhun gözlerine dönüşen organlar geliştirme yolunda ilerlemek amacıyla çalışır.

Çıkarlarıma ne daha uygun, bana ne başarı kazandırır değil, iyi olarak kavradığım nedir? Acı ne söylüyor? Sevinç ne söylüyor? diyebilmektir.

Eğitim Doğa İle Buluşurken Doğanın Ruhsallıktaki Yeri

Serap Özdeniz

"Doğaya ve eğitim ile ilişkisine nasıl bakıyoruz?" diye sorabiliriz önce bence.. Doğa ile ilişkimiz bağlamında, çağdaş sosyo-ekonomik düşüncenin çoğu için geçerli bir soru aslında.. Ana akım eğitim düşüncesinin temel sorunu; bir varlık olarak 'insan'ı ve dünya yaşamında insan ile çevresi arasındaki etkileşimin temel doğasını anlayamamak olabilir mi?

İnsan doğa ilişkisine ister eko-merkezci, isterse insan-merkezci yaklaşımlarla bakılsın, yine de temelinde maddesel ve tinsel olanı birbirinden ayırmak, konuyu sınırlandırıyor kanımca. Daha tutarlı bir bakışın, biyosfer içinde insan varoluşunu bir birlikte evrim sorunu olarak ele almak olduğunu düşünüyorum.

Yeryüzündeki varlığımızın gerçek kaynağını ve doğanın özlerinde saklı olanı göremediğimiz sürece, doğanın ve yaşamın yasalarına bütünüyle vakıf olmak mümkün mü? Kendi derinliğinde gizli sırlarıyla doğa, sürekli devinimi içinde, onda neyi görebildiğimize bağlı olarak hep bizi hatırlamaya çağırıyor ya da tersine uyutuyor olabilir mi? Kanımca, insanın diğer tüm canlı cansız doğa ile ilişkisini, evrimleşen karşılıklı ilişkilerin sunduğu bir birlikte evrim bağlamında düşünmek gerekiyor. Ve bunun, dışımızdaki doğa ile ilişkimizde olduğu kadar kendi içsel doğamızın tekamülü bakımından da nasıl geçerli olduğunu tartışmak.. Yani aslında, içine doğduğumuz yeryüzü maddesi ile ruhsal bağlantılarımız da dahil, tinsel kavrayışlarımız üzerinde çalışarak bilincimize ve buradaki eylemlerimize yön vermek.. Sonunda bu yeryüzü üzerindeki şuur tekamülümüzü tamamlamış olarak tekrar "yeryüzünden göğe çıkmak."

"Doğamızın efendisi olmak", doğa özleriyle daha çocuk yaşlardan ilişki kurabilmekle, sonrasında onu ve yasalarını anlamakla olası belki de.. Ruhumuzun bu dünyaya insan formunda bir bedenle hep yeniden öğrenme ve tekamül serüveni için geldiğini düşünelim.. Bu ruhun bünyesinde taşıdığı ilahi olan yanlarımız kadar hayvansal yanlarını da kendimizde keşfetmek.. bunları denetim altına alıp kendimizin 'efendi'si olma çabası ve dikkatinde olmak.. bizi tinsel kaynağımıza bağlayan özümüzle bağlantı kurarak, kendi gizil gücümüzü ortaya çıkarmak.. ve ruhsal planımız doğrultusunda yaratımın evrimi için hizmete yer açmakla devam eden bir süreç...

Hayatın tümünü bu anlamda bir okul olarak düşünebiliriz. Öğrenme, doğasındaki en geniş anlamıyla, anne rahminden başlayarak çocukluğun, gençliğin, yetişkinliğin, yaşlılığın tüm evrelerinde devam eden içsel bir hatırlama ve deneyimleme sürecidir diyebiliriz. Eğitim ise, bu sürece yardımcı olmayı amaçlayan ardışık ve eş zamanlı düzenlemeler bütünü... Doğanın, toplumsal ilişkiler dolayımında kültürün, sanatın yani dünya yaşamının bu sürece katılan bütün unsurlarının etkileşimde olduğu amaçlı bir bütün.

Bu kez "Eğitim ne zaman doğadan uzaklaştı?" sorusu eşlik ediyor düşünceme.. İnsanlık ya da uygarlık tarihinde eğitimin henüz kurumlaşmamış olduğu zamanları düşünelim. İnsanın, yavrusuyla birlikte doğanın içinde ve doğadan çok da uzaklaşmamış sosyal yaşam çevrelerinde, evrim sürecinde kazandığı bilgi ve becerileri yeni kuşaklara aktardığı informal öğrenmenin hep var olduğunu; eğitim düzenlemelerinin ise çocukluktan ilk gençliğe ve yetişkinliğe geçişi

hazırlayan bazı ritüeller ile, sonrasında daha çok da toplumlarının yetişkin kesimine yönelmiş olduğunu görebiliriz. Antik zamanların bütün büyük öğretmenleri (Çin'de Konfüçyus ve Lao Tzu, İbrani peygamberleri ve İsa, antik Yunan'da Aristo, Socrates ve Plato, antik Roma'da Çiçero, Pisagor vb..) yetişkinlere yönelmişlerdi. Onlar, sonraları çocukları da içine alan örgün eğitime egemen olmaya başlayandan çok farklı olarak, öğrenme/öğretme yaşantılarına aktif bir soruşturma süreci olarak yaklaşmışlar; öğrenenlerin bu sürece aktif katılacağı teknikler geliştirmişlerdi. Çocuklara yönelen ilk 'okul'lar ise, Avrupa'da yedinci yüzyıla girerken örgütlenmeye başlayan katedral ve manastır okullarıydı. Bu okulların öğretme stratejileri, asıl olarak genç erkek çocukları papazlığa hazırlama misyonunda olduğu için, çocukları yetişkinlerin seçkin değerlerine, din inancına, vb telkinle sahip kılacak bir dizi temel varsayıma dayalıydı.. ki bunlar "pedagoji" olarak adlandırıldı.

Bu eğitim modeli çağlar boyu direnerek, değişen toplumsal sistemlere de uyum sağlayarak az çok bazı farklılıklarla günümüze kadar da pekâlâ geldi ve ana akım eğitim sistemlerinin örgütlenmesine temel oldu. Sonuç; çocuğun içine doğduğu doğaya ve kendi doğasına da giderek daha fazla yabancılaşmasıydı. İnsanlarla çevresinin etkileşimi bağlamında, insan emeğinin yabancılaşması ile de at başı katlanarak günümüze gelip, bugün okul eğitiminde başarının yalnızca PİSA kriterleri ile ölçüldüğü ve insanın kendisini adeta robotlaştırmaya sevk eden bir yabancılaşma! (Modelin yukarıda değindiğim varsayım ve uygulamaları hakkında hepimizin kendi okul deneyimlerinden bir fikri vardır kuşkusuz..)

Ancak 20. yüzyıl aynı zamanda, bazı fikir tohumlarını Emile adlı eseriyle atan J.J.Rousseau, F. Froubel gibi 18. Yüzyıl düşünürleri ve hümanist eğitimcilerine kadar izleyebileceğimiz, eğitimde yeni model arayışlarını ve denemelerini de beraberinde getirdi. Daha yüzyılın ilk on yılında M. Montesori'nin yön verdiği okullar, R. Steiner'in 1914'te ilk uygulama okulunu başlattığı ve bugün birçok ülkede örneklenen Waldorf okulları, yine Montessori'den etkilenen Helen Parkhust tarafından ilk kez 1919'da Amerika'nın Dalton kasabasında geliştirilen Dalton Planı Okulları, İskoç eğitimci A.S. Neill'in 1927 'de İngiltere'de SummerHill örneğiyle başlattığı Özgür ve Demokratik Okul Hareketi, 1920'li yıllarda Almanya'da pedagog Peter Peterson tarafından tasarlanıp deneme okulu olarak kurulup giderek yaygınlaşan JenaPlan Okulları (adını Jena Üniversitesinden almış), 1945'te İtalya'nın aynı adlı bir kasabasında Loris Malaguzzi tarafından kurulan ve sonrası diğer ülkelerde de örneklenen Regio Emilia okulları, 1950'lerde Danimarka ve İsveç gibi İskandinav ülkelerinde kavramlaştırılıp yaygınlaşan örnekleriyle diğer ülkelerdeki örneklerine ilham olan Orman Okulları vb. .. Birbirlerinden aldıkları etkiler ve ilhamlarla da çeşitlenen model farklılıkları yanında, okul öncesi ve okul çağındaki çocukların bütüncül olarak sağlıklı gelişimlerine yardımcı olmayı hedefleyen bu alternatif arayışların paylaştıkları ortak ilkeler var. Hepsinde, insan birey olarak yarının büyüğü küçüklerin kendi doğalarına yabancılaşmasının fiziksel, mental ve ruhsal gelişimle ilgili olumsuz sonuçlarını bertaraf etme çabasını görüyoruz. Bunlar arasında beş farklı modelin örneklerini 2019 Kasım ayında Amsterdam'a yaptığımız bir inceleme gezisinde gözleme fırsatı buldum. Bu

farklı modellerin her birinin vurguladığı düşünce ve uygulama açılımı, bir başka yazının konusu olabilecek kadar geniş.. Burada eğitimin doğa ile ilişkisi bağlamında daha çok, R. Steiner'in düşüncesini esas alarak birkaç kısa not düşelim.

Rudolf Steiner'a göre hayat, sadece gözle görülebileni değil, onun gizli derinliklerine gizlenmiş gelecekteki bir durumu da işaret eden bir bitki gibidir. .. İnsan hayatı da kendi içinde geleceği için tohumları barındırır. Ancak bu gelecek hakkında bir şey söyleyebilmek için insanın gizli doğasına girmesi gerekir. … yüzeyin altına, insan doğasının kalbine girildiğinde bu gelecek hakkında bir şeyler söylemek mümkün. …

Teosofi ve onun doktrinlerinin kökleri tamamen ve yalnızca gerçek yaşam anlayışına dayanmaktadır. Sadece hayatı anlayan kişi derslerini hayatın kendisinden alabilir diyor Steiner. Amacının bu bilginin ona sunduklarını eğitim sorununa uygulamak olduğunu belirtiyor. Çocuğun ve büyüyen insanın görünen ve görünmeyen doğası üzerine çalışarak önerdiği eğitim düşüncesi, kendisinin de ifade ettiği gibi, doğal bir şekilde kendini daha da geliştirerek sürdürmeye açık.

Steiner, insanın sadece fiziksel algı ile kavranan ve materyalist anlayışta yaygın olarak halen insanın doğasındaki tek önemli unsur olarak kabul gören fiziksel beden yanı sıra, o da dahil yedi beden ve bu bedenleri içinde barındıran üç dünya tanımlar: Fiziksel, Ruhsal, Tinsel dünyalar. Ve o, insanın ilk dört bedenini varlığındaki ilk dört ilke olarak; diğerlerini ise bu dört ilkenin sonraki dönüşümleri sonucu gelişecek insan doğasının daha yüksek ilkeleri tanımlıyor. İlk dört bedenin sağlıklı gelişimi, sonraki tekâmül sürecine etkileri kadar, iç ve dış doğamızla daha yakın ilişkileri bakımından da önemli.

Ayrıca, modern bilim yakın zamana kadar sadece beş, bugün ise yedi duyu ve organını tanımlarken; yüzyıl önce Steiner'in insanın algı organları anlamında 12 duyu tanımlaması ve bunları insan bilincinin fiziksel, ruhsal ve tinsel evrim süreciyle açıklaması da konumuz bakımından dikkate değer.

İşte, bir hayat(lar) devri içindeki tüm öğrenmelerimiz ve 'eğitim' düşüncesi, bu üç dünya bağlamında, görünen ve görünmeyen tüm bu unsurlarıyla insan olarak evrimimize yardımcı olmakla ilgili aslında..

Yaşadığımızdan farklı bir gelecek istiyor muyuz?

Evet ise., daha yüksek şuur ışığında kendimizi dönüştürmekle eş zamanlı olarak.. bugünden.. gelecek nesillere de bir borcumuz var ! Işıkla..

Özler Ülkesi – Birinci Bölüm

Emre Dalbayrak

Güneşin doğduğu yerin daha da doğusunda bir köyde 12 yaşında bir kız yaşarmış. İsmi Kıvılcım. Ateş saçlı, mavi gözlü bir kız. Annesi ve babası ile beraber etrafı çayırlarla çevrili yemyeşil bir köyde yaşar; birlikte at yetiştiriciliği yaparlarmış. Kıvılcım'ın 12. doğum günü geldiğinde babası Kıvılcım'a Cesur isminde bir Tay hediye etmek istemiş. Derisi kahverengi, yelesi siyah, akranlarına göre daha uzun ve ince bir taymış. Alnında su damlasına benzer beyaz bir şekil de varmış ve nalları diğer taylara göre daha genişmiş. Kıvılcım, Cesur'u görünce çok sevinmiş; ancak onunla nasıl iletişim kuracağını bir türlü keşfedememiş. Cesur'a diğer atlar gibi binemiyor, diğer taylarla olduğu gibi konuşamıyormuş. Hatta Cesur diğer atarla aynı zamanda yemek bile yemiyormuş. Hal böyle olunca Kıvılcım Cesur'u çok sevmesine rağmen, zaman geçtikçe onunla ilk günlerinde olduğundan daha az ilgilenmeye başlamış; hatta bazı günler yanına bile uğramaz olmuş.

Günlerden bir gün Kıvılcım, Cesur'un bulunduğu ahıra girmiş; ancak ne görsün? Cesur yerinde yok! Etrafa bakınmış, babasına sormuş; ancak kimse Kıvılcım'ın arkadaşını görmemiş. Önce onu kaybettiği için çok üzülüp, ağlamaya başlamış. Daha sonra onunla yeterince ilgilenmediği ve onun farklı olmasına karşı yeterince anlayışlı olmadığı için vicdan azabı duymaya başlamış. Keşke bir fırsatım daha olsa da, onunda daha fazla ilgilensem diye geçirmiş içinden. Derken, gözüne yerdeki geniş nal izleri ilişmiş. Bu izler diğer nal izlerinden belirgin şekilde daha geniş ve daha derinmiş. Bunların olsa olsa Cesur'un nal izleri olur diye geçirmiş içinden ve sevinçle izleri takip etmeye başlamış.

İzler Kıvılcım'ı köy yoluna götürmüş. Buradaki patikadan devam etmiş. Çayırların arasından ilerledikçe etraftaki ağaçlar sıklaşmaya başlamış ve bir ormanın sınırına geldiğini fark etmiş. Kıvılcım önce etraftaki Defne ağaçlarını fark etmiş. Defneyapraklarının kokusu adeta ormanın içerisine davet ediyormuş. Sonra meşe ağaçlarını görmüş. Babasının, ahırdaki eşyaların büyük kısmının bu meşe ağaçlarından ve meşe ağacı kabuklarından yapıldığını anlattığı zamanları hatırlamış ve babasına haber vermeden çok uzaklaştığı için bir üzüntü duymuş. Daha derine baktığında bu sefer meşe ağaçlarının etrafındaki fıstık çamlarını görmüş. Bu fıstıklara bakınca annesinin yaptığı fıstıklı kurabiyeleri hatırlamış ve birazda karnının acıktığını fark etmiş. Geri dönmeyi düşünse de takip ettiği Cesur'un nal izleri ormanın içerisine girdiği için cesaretini toplayıp, o da ormanın içerisine girmiş.

Meşe, fıstık çamları ve yer yer defne ağaçlarının oluşturduğu ormanın içerisine girdiğinde Kıvılcım en başta çok kormuş; yine de Cesur'a duyduğu sevgi onu yolda tutmuş. Biraz daha ilerleyince ormanın içerisinde ağaçların olmadığı bir boşluk olduğu dikkatini çekmiş. Biraz daha dikkatli baktığında bu çimlerle kaplı toprak parçasının üzerinde bacası tüten ahşap kulübeyi görmüş. Bu kulübenin içerisinde yaşayan kişinin Cesur'u görmüş olma şansı ve hatta Cesur'un orada olabileceği ihtimali Kıvılcım'ı çok

heyecanlandırmış. Koşar adım ahşap kulübeye yaklaşıp, açık kapıdan içeri doğru seslenmiş.

- Merhaba.... Merhaba... Kimse yok mu?? Arkadaşım Cesur'u gördünüz mü?

İçeriden bir ses cevap vermiş.

- Sen kahverengi atı mı arıyorsun? Hani şu alnında su damlası izi olan?

Heyecanla evet, evet demiş Kıvılcım. Kalbi sanki yerinden çıkacak gibiymiş.

- Nerede gördünüz onu, lütfen söyleyin. Nerede Cesur.

Kıvılcım açık kapıdan içeri girince, ahşap salona geldiğini fark etmiş. Mutfak ve salon aynı odadaymış. Etrafta sandalye, masa, koltuk, kütüphane ve birkaç eşya daha varmış. Odanın sol tarafında ise yukarı kata çıkan ahşap merdiven göze çarpıyormuş. İşte bu merdivenden aşağıya doğru biraz önceki sesin sahibi inmeye başlamış.

İnce, 1.70 boylarında, gri saçları yanaklarından dökülen bir erkek silueti ile karşılamış Kıvılcım. Adam yüzünü ona çevirirken, siyah gözlerinin bir saatin kadranına benzediğini görmüş. Sanki zaman onun yüzünde akıyormuş gibi bir hissiyata kapılmış Kıvılcım. Bu hissiyat ve birazda çekinik bir tavırla sorusunu tekrarmış.

- Nerede gördünüz Cesur'u. Lütfen söyleyin. Burada mı? Arka tarafta mı duruyor?

Adam cevap vermiş:

- Arkadaşın burada değil. Onu bir gün önce ormanın içerisinden Kuzey'e doğru ilerlerken gördüm. Orada bir nehir var. Arkadaşın orada su içiyor olabilir. Sen de oraya gidersen belki onu bulabilirsin. Ancak orası buradan çok uzak. Epeyce yürümen gerekecek.

Bu cevabı alan Kıvılcım adeta mutluluktan havalara uçmuş. Mesafenin uzunluğuna aldırmadan biraz önce gördüğü adama teşekkür edip, kendisine anlatıldığı şekilde Kuzey'e doğru yola çıkmış. Az gitmiş, uz gitmiş hiç durmadan devam etmiş ve en sonunda nehrin sınırına kadar gelmiş. Nehrin içerisinde güldür güldür akan suyun sesini duyabiliyormuş ancak etrafa bakmasına rağmen Cesur'u orada görememiş. Etrafta sadece küçük bir sandal varmış.

Bir yandan havanın yavaş yavaş kararıyor olması ile de Kıvılcım iyice korkmaya başlamış. Karnı acıkmış, biraz da üşümüş. Ormanın içerisinden yırtıcıların sesleri gelmeye başlamış. Seslerden korkan Kıvılcım, nehrin kıyısındaki küçük sandala sığınmaya karar vermiş ve saklanırken uyuya kalmış.

Ateş saçlı kız sabah gözünü açtığında, sandalın akşam bindiği yerden farklı bir yerde olduğunu görmüş. Etrafta alışkın olduğu meşe, defne ve çam ağaçları yokmuş.

Onların yerine yer yer çalıların olduğu çimlerle kaplı bir alan varmış. Meğer sandal gece boyunca nehirde sürüklenmiş ve Kıvılcım'ı hiç bilmediği bir yere getirmiş. Kıvılcım çok korkmuş. Kaybolmuş, karnı iyice acıkmış, üstelik nerede olduğunu bile bilmiyormuş. Korku ile etrafı incelemeye başlamış. En sonunda etrafa seslenmeye başlamış.

Kimse yok muuu? Burada kimse yok muu??

Çalıların arasından kısık sesli bir ses işitmiş.
Hey, hey, ştttt. Sakin. Niye bu kadar bağırıyorsun?

Duyuyoruz işte.

Kıvılcım şaşkınlıkla "sen kimsin?" diye sormuş. "Göster kendini!"

Çalıların arasından çeyrek insan boyunda, toprak renkli, boncuk gözlü, yanakları şişkince, saçları alnın her yerine dağılmış, burnu fark edilemeyecek kadar küçük, hafif göbekli bir canlı görmüş. Şaşkınlığını gizleyemeden küçük adama sormuş.
Sen kimsin? İsmin ne? Sen nesin? Ben nasıl geldim buraya?

Hepsini tek seferde cevaplamamı nasıl bekliyorsun? Ayrı ayrı sor lütfen?

İsmin ne?
İsmim Toprak
Ben neredeyim?
Özler ülkesinin sınırındasın.
Sen nesin?
Ben Toprak özlerinden biriyim.
Kıvılcım'ın şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi olmuş. Yine de sormaya devam etmiş.
Burada sen tek başına mısın? Başkaları da var mı?
Hayır, biz dört kişiyiz. Onları da çağırabilirim.

Toprak özlerinin kimleri çağıracağını merak ediyorsanız … İkinci bölüm bir sonraki sayıda…

Yarının Yetişkinlerini Yetiştirmek

Dr. Berna Yahşıman

Kendini bilme çalışmalarına canım kızım Başak'ın 3 yıl süren yoğun bakım sürecinde tanıştım. Hayatımın dönüm noktasıydı. Değişen algım, katlanılamaz bir acıya katlanmamı sağladı. Kendimi iyi bir hekim olarak değerlendirirken çok eksik kaldığımı, buzdağının sadece üstünü görebildiğimi fark ettim.

Modern batı tıbbının en büyük sorunu, insanı sadece fiziksel bedenden ibaret bir makine gibi görmesidir. Ancak ne mutlu bize ki " ruh, beden, zihin, duygu" ortak sağlığını hedefleyen HOLİSTİK TIP yaklaşımı son yıllarda çığ gibi büyümekte.

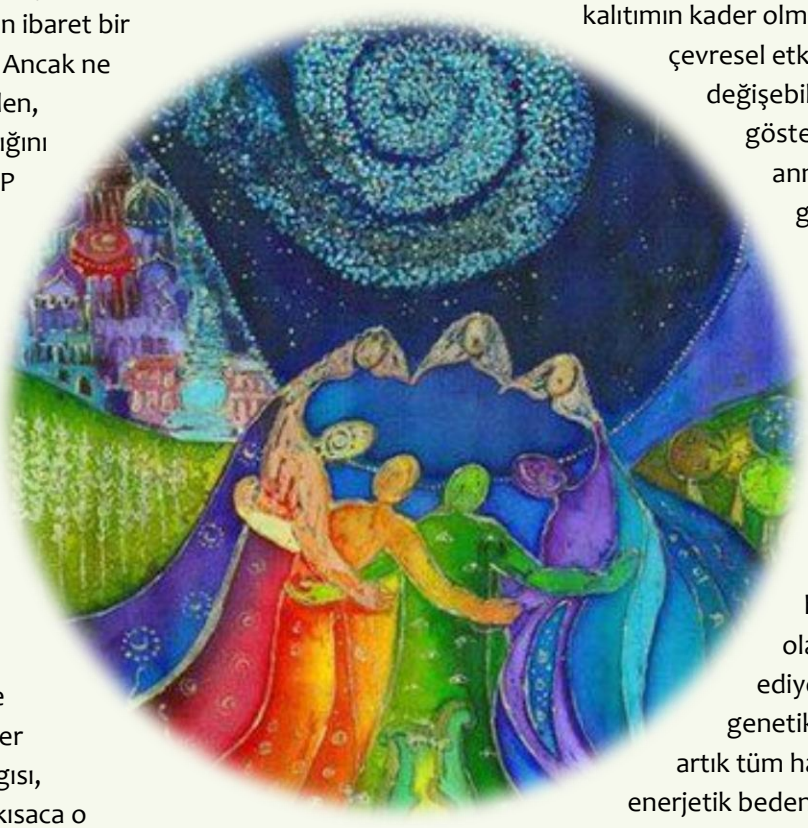

İnsan küçücük bir evren, yukarısı nasılsa aşağısı da öyle.

Biz doktorlar " Hastalık yok, hasta vardır" deriz. Tüm nedensel koşullar, risk faktörleri aynı olsa bile her hastalık, her bireyde farklı seyreder. Çünkü her insanın o hastalık için algısı, düşünceleri, duyguları, kısaca o muhteşem zihnin, bağışıklık sistemi üzerinde etkisi farklıdır.

Hekimler olarak tıp bilgimizi sanata dönüştürebildiğimiz oranda başarılıyız. Klasik eğitimimizin ezber kalıpları dışına çıkmalıyız. Ancak ezberlerimizi bozar, algımızı genişletebilirsek daha yüksek bir şuurla sezgilerimize önem verir, gerçek hekimler olabiliriz. İçimizde insanlığın ortak bilincinden beslenen, kadim zamanlardan gelen sonsuz bir bilgi hazinesi var. Sağduyumuz, sezgilerimiz, samimi isteğimiz bu depoyu bizim hizmetimize sunar. Bize düşen modern tıp ve gelişen teknoloji ile bu bilgileri harmanlayabilmek, bütüncül bakabilmek.

Vücudun muhteşem işleyişini, ruhsallığımızı, düşüncelerimizin yaratımlarımızdaki gücünü değerlendirebilecek seviyeye ulaştığımızda görüyoruz ki tıp fakültelerinde bize öğretilen bilgi okyanusta bir damla. Anlayamadığımız, yorum bile yapamadığımız o kadar çok şey var ki. Sınırlı algımızla sınırsızlığı kavrayamıyoruz. Daha da ileri gidip hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, anlayamadığımız bir konuyu peşinen reddederek en büyük cehalet örneğini sergiliyoruz.

Tıpta, özellikle genetik biliminde son gelişmeler, kalıtımın kader olmadığını, DNA' nın çevresel etkenlerle değişebildiğini gösteriyor. Gerek anne rahminde gerek çocukluk döneminde kaygılar, korkular, kıskançlıklar, affedememe, değersiz hissetme gibi duygular bizi hem fiziksel hem de ruhsal olarak hasta ediyor. Sınırlı sayıda genetik hastalık dışında artık tüm hastalıkların önce enerjetik bedende başladığı yani tohumlandığı gittikçe artan sayıda hekim tarafından kabul ediliyor. Ruhsal boyutta çözümlenme olmadan hiçbiri düzelmiyor. Ruhsallıktan bahsederken hep yaşanan olumsuz olaylara verdiğimiz tepkileri anlıyoruz. O zaman çocukların sorunlarına yabancılaşıyoruz.

"Bu çocuklar bu kısa yaşamlarında ne yaşadı ki ruhları yaralandı?" diyoruz. Bilinçaltı ve ata kayıtlarını hiç önemsemiyoruz. Oysa bu kayıtların toplamı yaşamı formatlıyor. Bizler çocuk hekimleri olarak bu bilinçte olabilirsek çocuklara en büyük yardımı yapabileceğiz. En büyük görevimiz çocukların fiziksel sağlığının yanı sıra zihinsel, sosyal, duygusal, ruhsal olarak sağlıklı olmalarına katkıda bulunabilmek. Bilinçli bir çocuk hekimi ailenin en yakın dostudur.

Öncelikli görevi anne ve babaya farkındalık kazandırmaktır. Ebeveynler dirayetli bir doktora güvenir ve saygı duyarlar.

Mesela fiziksel sağlığı ele alırsak pediatri pratiğinde ilaçların yeri çok sınırlıdır. Ateş, bedenin doğal savunma mekanizmasıdır. İştahsızlık ve açlık bağışıklık sisteminin devreye girmesi içindir. Çocuk hastalıklarının %90'ında kendiliğinden yürürlüğe giren sistemi sadece desteklemek yeterlidir. Bu bilinç verilen aile rahatlar, çocuklar da gereksiz ilaçların yan etkilerine maruz kalmaz.

Ebeveynlere beslenme konusundaki titizliklerinden daha da öncelikli olarak tutumları, davranışları hatta ne düşündüklerinin önemi olduğu öğretilmelidir. Bir çocuk doktoru genel çocuk sağlığını koruma ilkelerini öğretirken, anne babanın o çocukla plansal birlikteliğine dikkat çekmeli, birlikte ilerleyecekleri yolda danışmanlık verebilmelidir. Tıp sanattır deriz. Ancak bu koşullarda hizmet verebiliyorsak sanatçı bir hekimden bahsedebiliriz.

Bugünün çocukları farklı bir frekansa ayarlı. Çünkü alıcıları farklı. Onlar global bir dünyaya ait. Özellikle hiperaktivite, öğrenme problemleri gibi sorunları olan çocuklarla ilgilenen hekimlerin yorumlarında çok dikkatli olmaları, spritüel boyutu mutlaka değerlendirmeleri gerekiyor. Şimdi baktığımda anlıyorum ki bizler karanlıkta yaşamak üzere eğitilmişiz. Çocuk hekimleri çocuğun karşılaştığı ilk eğitimcilerden biridir. O çocuklara büyük sorumluluğumuz var. Ve de anne babalara. Doğru rehberlik sanatımızın en önemli parçası.

Sağlıklı fiziksel gelişim ilkelerinin yanı sıra bence ebeveynlere şunları da benimsetmeye çalışalım:

- Çocuğun bir bütünün parçası olduğu, yalnız, zayıf, eksik olamayacağı
- Özü ortaya çıkaracak niteliklerini desteklemeye yönelik cesaretlendirmek
- Özgür seçim yapabilecek donanımı kazandırmak
- Farklılıklarına saygı göstermek
- Motive etmek
- Doğasına uygun yapılanmasına alan açmak
- Sanata, spora yönlendirmek
- Aileye geçmişten getirdikleri düğümleri çözmeleri, çocuklarına miras bırakmamaları konusunda farkındalık kazandırmak

Geçmiş kendiliğinden geçmez. Ancak siz geçmesine izin verirseniz geçer ve aileden yükü kalkar. Ancak böyle çocukların hayatı özgürleşebilir. Tüm ebeveynler bunu çocuklarına borçludur. Dönüştürülmüş bir geçmiş ve sağlıklı bir gelecek.

Elimizden geldiği ölçüde bu ilkelerle çocuklara yaklaşabilirsek, yarının dünyasına en büyük katkıyı yapmış olacağımızı ümit ediyorum.

Senin "W" Değerini Bilirim

Devrim Önel

Kişisel gelişim ve yoga ile uğraşan, kendini araştıran ve yeni şeyler öğrenmekten keyif alan biriyim. Bir konuyu birilerine anlatırken ya da yazarken daha fazla derinleştiğimi, konuyu daha etraflıca düşünmeye başladığımı fark ettim.
Yeni merakım yapay zeka. Anlamaya çalışıyorum. Bunun için kursa gidip Python programlama dili öğreniyorum. Maksat yeni nöronlar olsun. Yapay zeka, makine öğrenmesi ve derin öğrenme kavramlarını öğrenmeye çalışıyorum. Yapay zeka, hem makine öğrenmesi hem de derin öğrenmeyi kapsıyor. Yapay zekaya yüzmek dersek, makine öğrenmesi boyunu aşan yerlerde kulaç atarak yüzmek, derin öğrenmede dibe dalarak kum çıkartmak.

Yapay zeka eski bilgilerden anlam çıkarmak için kullanılıyor. Kabaca bir sürü veri bilgisayara veriliyor ve bize bir çıktı veriyor. Mesela bir excel dosyasına bugüne kadar tatilde kaldığım tüm otelleri, otellerin bilgilerini ve beğenip beğenmediğimi yazıyorum. 40 yıllık hayatımda hatırladığım 40 otel deneyimimi alt alta excel dosyasına yazmış olayım. Bu excel dosyasını bilgisayara veriyorum. Ve bu dosyayı 1 kez okuyor. Öğrendiği şey benim deneyimlerimin sonucu olan bir rakam. Bu rakama W değeri diyoruz. Bilgisayarda insan gibi 1 kez okuduğunda çok iyi öğrenemiyor.

Bilgisayarın bir konuyu deneyimlemesi insana göre çok kolay. Bilgisayara 100 kez oku ya da 100.000 kez oku komutunu yazıyorsunuz. Bilgisayar verdiğiniz miktar kadar excel dosyasını tekrar okuyor. Ve her okuyuşta W değerini güncelliyor. Yeni gideceğim ve daha önce gitmediğim bir otel bilgilerini bilgisayara verdiğimde bulmuş olduğu W değeri ile çarparak benim bu oteli beğenip beğenmeyeceğimi söylüyor. Yani bu W değerine kişinin bir olaya vereceği tepkinin değeri diyebiliriz.

Kişisel gelişimde de kendi W değerimizi bulmaya, bu değeri değiştirmeye çalışıyoruz. Kişisel gelişimde bu W değerini bilgisayarlar yerine bazen okuduğumuz bir kitap, bir arkadaşımız ya da bir psikolog olabiliyor. Veri çok önemli. Acaba ne kadar veri hatırlayabiliyoruz? Bu W değerini en fazla etkileyen, ağırlığı fazla olan veri hangisi emin olamıyoruz. Eğer ki ağırlığı fazla olan bu deneyimi hatırlayabilirsek belki biraz irdeleyip olaya verdiğimiz ağırlık değerini değiştirebiliriz. Eğer çocukken gittiğimiz o oteldeki yaşadığımız iyi yada kötü deneyimi hatırlayıp, bu deneyime verdiğimiz anlamı fark edip tekrar değerlendirirsek, bu deneyime verdiğimiz ağırlık kaydını da değiştirerek sonunda W değerimizi değiştirebiliriz.
Bizi yakından tanıyan bir arkadaşımız bir olaya nasıl tepki vereceğimizi bazen tahmin edebiliyor. W muzu bulmuş olabiliyor. Biz daha kendi W muzu bilmeden bizimle vakit geçirmiş farkındalığı yüksek biri kendi W muzu söyleyebiliyor.

İki bilgisayar bile aynı verilerle ve aynı sayıda okuma deneyimiyle sonuçta birebir aynı W değerini bulamazken insanında arkadaşının mı, kendinin mi yoksa psikoloğunun mu verdiği W değerine güvensin bilemiyor. Ve bu sürekli değişen bir değer. Otel seçerken başka, eş seçerken başka, iş seçerken başka bir W değeri.
İdeal W değeri nedir acaba? Düşündüm biraz. 1 acaba ideal mi ? Gerçek değerle 1 i çarpınca gerçeği verirmiş gibi sanki. Bu ideali bulma konusunda çok gerilerde olduğumu fark ettim.

Geleceğin Oyunları ile Ruhun İnşası

Klnk. Psk. Billur Kurt

Kendini bilmek üzere dünyaya gelen insan, yaşam boyu süren bir gelişim sürecinden geçer. Bu gelişim sürecinin temel taşıyıcılarından biri ise oyundur. Oyunun sihirli gücü yaratıcı enerjisinden gelir; bizi görünmeyene bağlayarak, görünmeyeni görünür kılar. İçsel hazinelerimiz anın içinde açılır ve bedenlenir. İnsan oyun aracılığı ile özünü ifade eder, ilişki kurar, öğrenir ve gelişir. İnsanın gelişimi ile birlikte oyunun niteliği ve niceliği de değişir. Erken çocukluk döneminde çocukların oyunları ilhamlarla dolup taşar. Oyunları süreç odaklı, beklentisiz, samimi, gerçek ve zengin özsel ifadeler ile kendiliğindenlikle akar. Eğer oyunlarına müdahale etmez, nötr bir şekilde gözlemler, anın canlı merakında kalırsak özlerine misafir olabilir, hatta özden öze bir ilişki bile kurabiliriz. Böyle bir ilişki ise iyileştirir ve geliştirir.

İnsanın uykudaki hali nedeniyle özü çevresi tarafından aynalanmadığında benlik gelişimi yolculuğunda özsel hazinelerin üstü kapanır. Dünyada bedenlenmenin doğal bir sonucu olarak varlıksal ihtiyacına göre anne karnından itibaren deneyimlenen yaşam olayları, psişeyi şekillendirir. Etkileri düşüncelerde, duygularda ve beden duyumlarında tezahür eder. Örümcek ağı gibi bizi her şeyin birliğe bağlayan içsel hazinemiz ile bağımızı kaybederiz. Oyun cansızlaşmış, tekrara düşmüştür. Tam da buralarda çocukların oyunlarındaki şahitlik tutumumuzu içselliğimizde canlandırdığımızda görünmeyen görünür olur, oyun canlanır ve hazine ile yeniden bağ kurulur.

Bu hatırlama anlarında anın yaratıcılığında mükemmel sistemin içinde mükkemmelliyetsizliğimizin mükemmel olduğunu bilir, ruhun hareketli, sade, sevgi ile bağlayıcı oyununu oynarız. Ruhun dilini öğrenerek, öğreterek, bağlı olduğumuz sistemin işini hep birlikte yapıyor olduğumuzun bilincinde oluruz. Bu tesirin gücü gerçek olanın güzelliğinin görünür olmasını sağlar.

Erken çocukluk döneminden itibaren çocuklar, doğal olarak sahip oldukları bu yaratıcı ve dönüştürücü güce sahip çıkmaları desteklendiğinde, benlik gelişimlerinde özleriyle uyumlu, psikolojik olarak sağlıklı ve dayanıklı bir gelişim süreci mümkün olur. Hayat öğretmeninin dilini yaratıcılıkla okumayı öğrenmek ve öğretmek insanın gelişimi için en değerli hediyelerden biri haline gelir. Bunu, oyunun sanatsal yaratıcılığının sihirli gücünü kullanarak yapmak mümkündür.

Mükemmel işleyen bu kozmik oyunun içinde insan; içsel hazinelerini örtmüş, kat be kat perçinlemiş olsa da, bize ve her şeye rağmen o oradadır, her zaman olmuştur ve basitçe kendi olmak ister. Bu, onun varoluş amacı ve hizmetidir. Kendini bilmek bizi onunla yeniden bağ kurmaya davet eder. Bu insanın doğum hakkı olsa da; an be an istek, çaba ve dikkat ile seçilmeyi bekler. Bunun için ise oyunun kurallarını hatırlamak gereklidir, o zaman anın içinde bizleri geleceğe taşıyabilir. Bu biricik ve mucizevi oyun için dikkat, nötr güç ve anın yaratıcı canlılığı gerekir. Kim bilir belki o zaman oyuna başka misafirlerde katılır ve hep birlikte geleceğin oyununu hem izler hem oynar oluruz.

Ruhsal Gelişimde Potansiyeli Keşfetmek

Meral Yazıcı

Ruhsal gelişim kendimizden kendimize bir yolculuktur. Amaç mükemmel olan, keşfedilmek için bekleyen parçamıza ulaşmaktır. Her bireyin ruhsal eğitimi tohumumuzun toprağa ekilmesi ile birlikte bu tohumun içindeki potansiyele doğru bir yolculukla başlar. Bu eğitim yolculuğunun her kademesinde çok çeşitli öğretenlerle karşılaşıyoruz. Fakat en derinlerde çocukların karşılık beklemeden verdiği sevgi gibi, saflık hali ile sessizce duran Özümüz, bir güç misali orada bizim onu duyacağımız zamanı bekliyor. Her ne kadar kişilik katmanları ile örtülse bile, duyulmayan fakat zaman zaman hissedilen tatlı bir bekleyiş bizi çağırabiliyor. Bazen Ben kimim? Bu dünyaya neden geldim? İçimde hissettiğim bu boşluk ne? soruları, bazen gördüğümüz bilge bir rüya, bazen de gerçek dışı dediğimiz fakat kullanmaktan vazgeçmediğimiz hayal gücümüz, bütün bunlar bize kendimizden kendimize olan yolculuğun ipuçlarını veriyor. Bizler ise egomuzun ve kişilik seslerimizin gürültüsünden Özümüzün o saflığına ulaşamıyoruz. Egolarımızın bu kadar çok duyulur ve görünür olmasının sebebi ise, bize huzur veren içsel sesimize (öz) ulaşabilmenin sinyallerini vermesidir. Onları sakince gözlemleyelim, geçmişin pişmanlığı, geleceğin endişesiyle değil anda kalarak, kendimizi yargılamadan, kendimize şefkat duyarak gürültülerin akmasına izin verelim, yakalayabildiklerimizi hızlıca dönüştürelim, yakalayamadıklarımızın sevgi ile akmasına izin verelim. Hepimiz kendi içsel yolculuğumuzda tamamlanmak isteyen sevgi öğrencileriyiz. Ruhsallık öğretisi yaşadığımız dış dünyadan da sorumlu olduğumuzu bize öğretir bu nedenledir ki dış dünyada görmek istediğimiz değişimi önce kendimizde başlatmalıyız. İçeriyi değiştirmeden dışarıyı değiştiremeyiz. Kendimizi sevmek, olduğu gibi kabul etmek dürüst ve sade bir başlangıçtır. Kendi bilme çalışmaları ile kişilikten öze doğru hareket ederek, doğuştan hepimizde var olan o cevheri bulup geliştirelim. Bize sınırlılık getiren inanç, düşünce ve programlarımızın biz olmadığını, içimizde potansiyeli yüksek bir cevher olduğunu, sadece bu bedenden ibaret olmadığımızı unutmayalım. Gördüğümüzün yanında, görmediğimiz taraflarımızı tamamlamak, bizi düşünceleri değiştirme gücüne sahip kılacaktır. Kendi gücümüzün farkına varmak bizim uyanışımızın anahtarıdır. Önümüze çıkan sınavlarımızla ilgili doğru soruları sorabilmeyi deneyimleyelim, iyi kötü demeden payımıza düşen dersi alıp, takılmadan, hızlıca yolumuza devam edelim, kendi iç sesimizi kalp süzgecinden geçirerek, sadece bilgide kalmayıp eyleme geçirebilelim ki o kaynaktan dış dünyaya doğru bunu yayabilelim. "İnsan insanın aynasıdır" denir evet gerçekten de öyledir. Karşımızdaki kişiyi yargısızca gözlemlediğimizde görürüz ki onda onaylamadığımız birçok davranış şekli bizde de vardır. Bunu görüp kabul etmek, o varlığında bu dünyaya bir geliş amacının olduğunun farkına varabilmek ve "komşunu kendin gibi sev" algısını çalıştırabilmek kendi iç yolculuğumuzun da hızını artıracaktır. Bu dünyaya geliş amacımızın yollarını yürürken "Buna ihtiyacım var mı?" sorusu ile yaşamlarımızın bize yüklediği fazla yükleri bırakmak, doğru olana içsel teslimiyet, çaba, istek ve sevgi ile birlik yolunu yürümek bizim içimizdeki bilgeliğe daha da yaklaştıracaktır. Doğru sorular bizi geleceğe bağlayacaktır. Kendini bilme çalışmasının devamlılığı çemberin dışındaki bilgileri an'ımıza getirerek özümüze ait hatırlama anlarımızı çoğaltacaktır.

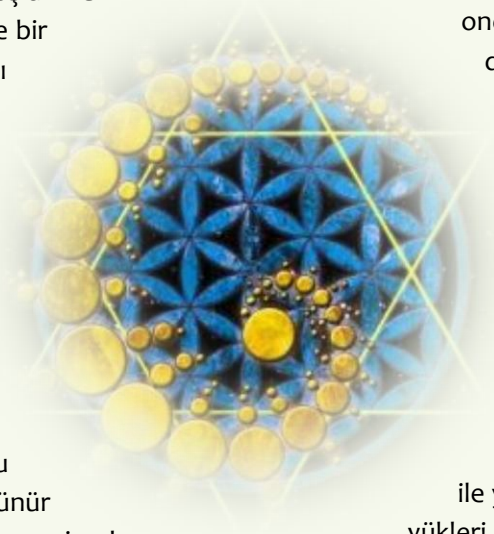

Kadın, erkek, canlı, cansız, görünen, görünmeyen ayrımı olmadan can cana bir olabilmenin tamamlanmışlığı ile hem kendimize hem de dış dünyaya birer öğreten olalım. Egomuzun ve dış dünyanın bize öğrettiği yanlış algılama sistemi mi yoksa içimizdeki cevher olan bilgeliğin rehberliği mi yolumuzda kılavuz olan. Seçim bizim…

Sevgi ile kalın.

Kitap Özeti: Çocukların Unutulan Dili

Mert Ersoy

Kişisel Gelişim ve Çocuk Psikolojisi raflarında bulabileceğiniz kitap, tanıtım yazısının ilk bölümünde; "Çocukları bütünlükle, ideallerle ve kendi başlarına düşünebilme becerisiyle yetiştirmek için Gurdjieff'in özgün yöntemlerini sergileyen ilk kitap!" olarak betimleniyor.

Kahramanımız ve yazarımız; 1960'ların başında 25 Yaşında, New York City'de tek başına bir kız çocuğu yetiştiren bir anne. O dönemki hislerini "Hayatım yokuş aşağı inen bir araba gibi ve frenlerin yerini bulamıyorum" diye tarif ediyor. Kitap, kahramanımızın bu hisler içinde bir çıkış yolu ararken, kolejden bir arkadaşına içini dökmesi ile başlıyor.

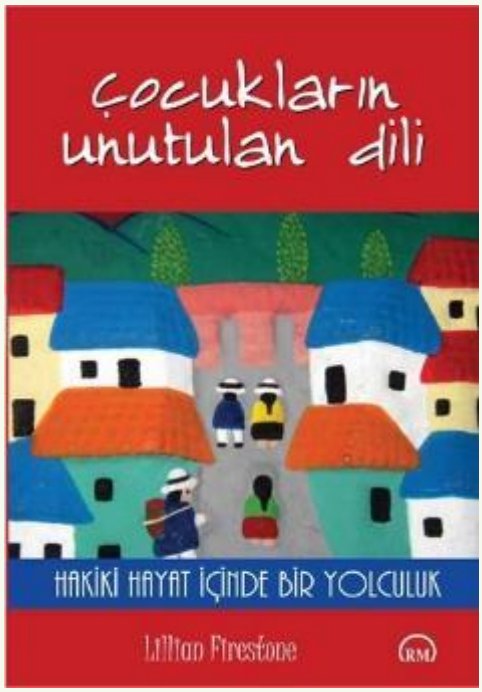

Arkadaşının yönlendirmesiyle kendisini Gurdjieff'in fikirlerine dayanan Çocuklar Ekibi çalışmasında bulan yazar, sonraki 20 yıl boyunca hayatının odağı haline gelen bu çalışmadaki deneyimlerini, yaşanmış gerçek hikayeler üzerinden okuyucuya akıcı bir dille aktarıyor.

Çalışma ekibinin amacını; "Belirli bir öğretiyi dayatmaksızın çocuklara bir spiritüel hayat deneyimi sunmak" olarak paylaşıyor yazar.

Ve önsöz yazısında Tenzin Robert Thurman çalışma ekibinin temel fikrini şöyle özetliyor: "Temel fikir, çocukların kendilerini bulmalarına, kendileri olarak yaşamalarına, eşsizliklerine uyanmalarına izin vermekti."

Kitabın devamında, bu deneyim ve fikirlerin çocuklar tarafından nasıl edinildiği ile ilgili yaşanan hikayeleri okumaya başlıyoruz. Tüm bu hikayeler başlangıçta Gurdjieff'in yakın bir öğrencisi olan Madam Jeanne de Salzman'na ait New Jersey'deki çiftlik evinde geçiyor.

Çiftlik evinde yapılması gereken çiftlik işlerinin ve zorlu görevlerin çocuklar tarafından yapılırken edindikleri deneyimler ile farklı zamanlarda çocuklar için hazırlanmış zanaat, tiyatro ve müzik çalışmaları gibi etkinliklerde yaşananları hem çocukların gözünden hem de düzeni ve akışı sağlamaya çalışan eğitmenlerin ve yazarın gözünden anlatılanlarla keyifli ve öğretici bir şekilde okuyoruz.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde, çocuklarla yapılan üç günden bir aya kadar değişen seyahatler anlatılmakta. Kamplara, kızılderili bölgelerine ve antik eserlere yapılan bu geziler ve gezilerin sunduğu beklenmedik olaylar ve izlenimler bir solukta okunuyor.

Hayata dair çocuklarımızla iletişime geçmekte zorlandığımız birçok konuyla ilgili anekdotlar bulacağınız kitap; ölüm, hastalık, boşanma veya çocukların hayatlarını gölgeleyen başka sorunlarla ilgili de yaklaşımlarımızın nasıl olması gerektiği hakkında aydınlatıcı ipuçları sunuyor.

Kitap paylaşılan yaşanmışlıklar üzerinden verdiği öğretiler ile birlikte aynı zamanda okuyucularını da kendi çocukluluğuna götürüyor ve çocukların unutulan dilini biz ebeveyn ve yetişkinlere tekrar çarpıcı bir şekilde hatırlatıyor.

Kitabın kurgusunda, çocukların günlüklerinden ve hatıralarından yapılan alıntılara da yer verilmiş olması, yaşanan olaylarda, çocuklara geçen tesirlerin etkisini ve onlara kalanları anlamamız adına çok etkili bir duygu, bir izlenim yaratıyor.

Hayatın içinden deneyimlenmiş olayları ve yaşanmışlıkları bir solukta okurken Gurdjieff öğretileri, söylemleri ve paylaşımları ile harmanlanmış tüm bu hikayelerin etkisi uzunca süre devam ediyor.

Yazar: Lilian Firesotene
Çevirmen: Tufan Göbekçin
Yayınevi: Ruh ve Madde Yayıncılık,
Baskı:1.Baskı İstanbul 2011, 304 Sayfa

Yolun Anahtarları Yazı Dizisi

Yol-Teslimiyet- Senin İraden Olsun

Yol, arayışa başladığımız, kendi gerçeğimizi aramaya başladığımız yerdir.

Yol, anlam kapısıdır.

Anlam arayışı bizi var eder, sürekliliği sağlar ve hedefe doğru hareket ettirir.

Yolu fark ettiğimizde, içinde hangi parçayı tamamlayarak ilerlediğimizin dikkatinde olmak önemlidir. İçsel ve dışsal gözlemlemek, fark etmek, an'ları biriktirmek ve o anları birbiri ardına ekleyerek yürümek.

Yola ait olmanın, yolu keşfetmenin, yolun bilgileri ile yürümenin içsel tadı içsel dünyamızda değişim yapmamıza izin verir. Potansiyelimizi kullanıp, gizlenmiş olanı açığa çıkarmak için aracımız yoldur. Yol, varlığımızı özgürleştirmek üzere vardır. Kendi gerçeğimize doğru kapıları aralar, içeriye girmeyi ve adım atabilmeyi sağlar.

Yolun harcı; "Görünmeyen ya da bilinmeyene inanmak ve güvenmektir". Bu da bizi **teslimiyet** kavramına getirir. Yol tek başına bir şey ifade etmez, teslimiyetle anlam kazanır.
Yol, teslimiyet için bir alandır.

Gerçekten kalpten istersek, ifade edersek tezahür eder. Bu sebeple, ihtiyacımız olana odaklanmalıyız. İhtiyaçlarımızın yolunda bizden beklenen şey harekettir. Hareketlerimiz, eylemlerimiz, yaptıklarımız bizi görünmeyen ile buluşturuyor.

Görünmeyeni hissedebilmek, içimizde yaşatabilmek için, her an gerekli titreşimleri eksik etmemek gerekiyor. Gün içindeki olağan rutin programlarımızın içinde bile o bağlantı halinde kalmak yaklaştıran oluyor. Bu hal, sözle söyleyerek olmuyor. Yolda kendimizi nasıl geliştirdiğimize, nasıl çaba gösterdiğimize, neyi nasıl istediğimize bağlı olarak değişiyor. Harekete teslim olmak genişlememize, anlayış kazanmamıza olanak sağlıyor.

Biz çok basit anlamda bile dirençlerimizle hareket ettiğimiz için teslimiyet kavramını anlayamıyor, uzağında kalıyoruz. Teslimiyeti basit bir kader anlayışı ile karıştırabiliyor, durağan bulabiliyoruz. Oysa, teslimiyet pasif bir hal değildir. Aksine aktiftir. Yukarıya doğru tırmanmaktır.

Bu tırmanış, karşılıklı bir alışveriştir. Bu anlayışı keşfettiğimizde, var oluş ile bağ kuruyor, sever ve hizmet eder hale geliyoruz. Kendimizin de bu sistemde bir besin olduğunu idrak ederek, yola dikkat ve şuur ile devam ediyoruz. Bu kendiliğinde ve doğal olarak tezahür ediyor.

Teslimiyetin öncelikle yola ve kendimize olduğunu ve bunun içinde bir güven tesis edilmesi gerektiğini hatırlamak önemlidir. Harekete karşı en büyük engelin kendimiz olduğunu unutmamalıyız. Şifanın kendimizde olduğunu bilirsek olayların dilini farklı şekilde okumaya başlarız. Yeniye, yeni olana uyumlanmak, eskiyi ve kalıpları feda edebilmek de teslimiyeti barındırır. Bu güven oluşturulduğunda, sadakat ve bağlılık beraberinde gelir.

Yol ve teslimiyetin birleştiricisi "Her şeye rağmen senin iraden olsun" kavramıdır.

Senin iraden olsun kadercilik değil; Her şeye güvenim tam demektir, Ben dememektir, Asla vazgeçmemektir, Gücenmemektir, Küsmemektir, Kalpten inanmaktır.

Yukarının iradesini taşımak için burada yolu öğreniyoruz. Kişisellikten uzak, insanlığa ve geleceğe yardım edebilmek için kendi irademize değil, yukarının iradesine ihtiyacımızın olduğu çok açık? Bu anahtar bize dengeyi nasıl bulacağımızı anlatıyor.

Alma odaklı değil de verme odaklı olduğumuzda sistemi ve kavramları anlamaya doğru evriliriz.

Hepimiz aynı anda teslim olursak anlayış her birimize tesir eder.

Ahmet Cemal Gürsoy
Hayata Dair Okumalar
"Hayata Dair Okumalar" yapmaya daha çok ihtiyaç duyduğumuz bu günlerde, varlığımızı ve varoluşumuzu, dünya gezegeni gerçekleriyle birlikte, doğa özleriyle ve yüksek ilkelerle beraber yorumlayalım.
Varlıksal dönüşüme birlikte adım atalım...
YENİ DÖNEM EĞİTİM
ONLINE
Gurdjieff Çalışmaları // Kendini Bilme
Teori ve Uygulamalar
Bilgi ve Kayıt: +90 545 357 73 37
Hayata Dair Okumalar

Bize Yazın!

YŞBD dergi ekibi olarak geri bildirimlerinizi sizlerden duymaya ihtiyacımız var.

Sizce dergiye neler eklenmeli, neler çıkarılmalı?
Dergi tasarımı nasıl olmalı? Renkler, bölümler, kapak …
Dergide hangi başlıklarda yazı/içerik görmek isterisiniz.
Eklemek istediğiniz başka yorumlarda varsa lütfen yukarıdakilerle sınırlı kalmayın.

Keyifli okumalar dileriz.

info@yukseksuur.com